Proletari din toate țările, uniți-vă !

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1495 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 14 februarie 1954

Mai multă atenție rezolvării sezisărilor oamenilor muncii

O pîrghie importantă a întăririi statului nostru democrat-popular o constitue antrenarea unui număr tot mai mare de oameni ai muncii în conducerea treburilor obștești.

Luptînd pentru extinderea inițiativelor și victoria noului, pentru generalizarea experienței pozitive, împotriva a tot ce este vechi și putred, prin propunerile și sezisările lor juste, oamenii muncii din patria noastră participă cu elan la conducerea treburilor obștești militînd pentru înfăptuirea liniei politice a partidului, pentru îmbunătățirea muncii de construcție socialistă.

Rezolvarea atentă și cu grijă a cererilor și sezisărilor juste ale celor ce muncesc este o verigă din cele mai importante ale legăturii dintre partid, guvern și popor. Fiecare din propunerile și sezisările făcute de oamenii muncii constitue un adevărat document de stat. Deaceea, organele politice, economice etc., trebue să trateze cu grijă tovărășească fiecare scrisoare a oamenilor muncii, să rezolve efectiv și la timp sezisările primite.

Hotărîrea Consiliului de Miniștri din decembrie 1953 cu privire la măsurile ce trebuesc luate pentru rezolvarea sezisărilor oamenilor muncii, elaborată în lumina hotărîrilor plenarei lărgite a C.C. al P.M.R. din august 1953, obligă organele economice și de stat să rezolve conștiincios și la timp propunerile și sezisările juste ale oamenilor muncii.

Una din formele principale prin care tineretul își exprimă propunerile și cererile, critică lipsurile existente, combate manifestările birocratice și atitudinea de gură-cască, demască acțiunile dușmanului de clasă, sînt și corespondențele adresate organelor de presă.

La redacția ziarului nostru sosesc zilnic numeroase scrisori. Tinerii corespondenți ne vorbesc în acestea despre viața tot mai fericită și bogată în fapte pe care o duce tineretul și toți cei ce muncesc din patria noastră, despre strădania tineretului pentru creșterea producției și productivității muncii în industrie și agricultură.

Pe lîngă scrisorile care arată realizările obținute de oamenii muncii, care generalizează experiența pozitivă a tinerilor, la redacție mai sosesc și numeroase scrisori care scot la iveală lipsurile existente în diferite domenii și demască cu tărie acțiunile dușmanului de clasă.

Deseori, utemiștii, tinerii corespondenți, adresîndu-se „Scînteii tineretului" au demascat acțiunile dușmănoase ale unor elemente strecurate în unele întreprinderi și uzine, în sectorul socialist al agriculturii și în alte ramuri de activitate, elemente care, prin diferite forme căutau să lovească în statul nostru, în opera de construire a socialismului.

In dorința de a contribui cît mai mult la realizarea sarcinilor, la îndeplinirea planului de stat, unii corespondenți au criticat și critică cu asprime organele care nu iau măsurile necesare continuei sporiri a producției. Un corespondent voluntar ne-a scris, de pildă, că la secția foraj-Dragomirești, raionul Tîrgoviște, unii brigadieri împiedicau organizarea tineretului în brigăzi utemiste de producție. Organele de resort cărora le-a fost trimisă sezisarea spre rezolvare ne-au răspuns că cele semnalate de corespondent au fost exacte. Ca măsuri imediate, brigadierii Vasile Gurău și Gh. Dragomir, care împiedicau formarea brigăzilor de producție, au fost sancționați. Tinerilor li s-a dat apoi tot sprijinul pentru ca să se poată constitui în brigăzi și astfel ei au putut desfășura o rodnică activitate.

In alte scrisori sosite la redacție corespondenții au dezvăluit lipsurile existente în desfășurarea vieții de organizație, în special în rîndurile tinerilor dela sate, atitudini birocratice manifestate în munca unor activiști și altele.

In unele scrisori tinerii au criticat lipsurile manifestate și în ceea ce privește asigurarea condițiilor optime de viață și muncă ale tineretului. In această direcție un corespondent ne-a sezisat că la școala S.F.U. din Moreni nu se servește masa întotdeauna în bune condițiuni. In urma sezisării făcute de ziar s-au luat măsurile necesare.

Iată așadar ce minunată putere au scrisorile trimise de tineri ziarului : ele ajută partidului și guvernului, organelor economice și politice să împiedice acțiunile dușmanului, să lichideze lipsurile, să îmbunătățească situația din nenumărate domenii de activitate.

Unele dintre corespondențele critice trimise de tineri sunt publicate în ziar, altele sunt îndrumate către organele competente spre rezolvare. Multe din organele politice, economice și de stat au o atitudine justă față de propunerile, sezisările și cererile tinerilor corespondenți. Ele cercetează pe teren problema sezisată și, în termenul prevăzut de Hotărîrea cu privire la rezolvarea sezisărilor oamenilor muncii, informează ziarul asupra cercetărilor întreprinse și măsurilor luate. Comitetul raional U.T.M. Bacău, de pildă, ne-a informat că în urma unei sezisări trimise a luat măsuri concrete pentru îmbunătățirea muncii organizației de bază U.T.M. din comuna Mărgineni. Astfel, au fost antrenați în munca de organizație toți utemiștii, au fost primiți în rîndurile organizației noi tineri, s-a format echipa artistică etc. Sînt numeroase organe de stat și politice care rezolvă așa cum se cuvine sezisările primite din partea oamenilor muncii.

Dar ce înseamnă de fapt o bună rezolvare a sezisărilor ? Aceasta înseamnă a cerceta cu spirit de răspundere, cu seriozitate orice sezisare, văzînd în ea nu un petec de hîrtie, ci glasul unui om al muncii; înseamnă a descoperi rădăcina lipsurilor manifestate, semnalate în sezisare și pe cei care se fac vinovați de existența lor printr-o cercetare amănunțită pe teren ; înseamnă a lua măsuri concrete pentru înlăturarea lipsurilor existente și a urmări îndeplinirea lor ; aceasta înseamnă a informa concret și operativ ziarul asupra situației și măsurilor luate și a feri de persecutare pe corespondenți. Deasemeni, o bună rezolvare a sezisărilor înseamnă a trage din fiecare sezisare concretă concluzii generale în direcția cărora trebuie să-ți îndrepți atenția.

Mai sunt totuși organe care dovedesc nepăsare, o condamnabilă lipsă de răspundere față de sezisările oamenilor muncii, care tărăgănează cu lunile rezolvarea sezisărilor primite. Așa sunt de pildă, Ministerul Sănătății care n-a răspuns la 6 sezisări, comitetul regional U.T.M. Cluj care în ultimele 6 luni n-a răspuns la 4 sezisări și comitetul regional U.T.M. Constanța care n-a răspuns la 5 sezisări.

Or, dacă de pildă, comitetul regional U.T.M. Constanța n-a răspuns sezisării, care este garanția că vreun activist regional a fost trimis în raionul Medgidia să controleze și să îndrume munca comitetului raional U.T.M., în special în organizațiile de bază U.T.M. dela sate, cu toate că au fost sezisați de lipsurile existente în acest raion ? A tras biroul comitetului regional U.T.M. Constanța concluzii generale din sezisarea primită ? Reiese că nu.

Sunt și unele comitete regionale, raionale și orășenești U.T.M., precum și organe economice și de stat care rezolvă formal sezisările trimise de corespondenți organului de presă, ceea ce se reflectă și prin răspunsurile generale, vagi, în doi peri care sînt trimise la ziar. Unele organe se mulțumesc doar să comunice organului de presă că cele sezisate de corespondent sunt reale și că au fost luate măsuri fără să arate însă care sunt măsurile luate și dacă s-a îmbunătățit situația. Sfatul popular orășenesc Pitești, de pildă, în urma sezisării trimise de „Scînteia tineretului" răspunde doar că cele sezisate de corespondent sunt reale. In răspuns nu se arată însă nimic concret în legătură cu felul cum a fost rezolvată situația.

Din păcate mai sunt și unii activiști ai organelor politice, economice și de stat, care batjocorind propunerile și sezisările oamenilor muncii, caută să persecute pe acei care critică. Impotriva acelora care înăbușă critica și persecută corespondenții de presă trebue dusă o luptă necruțătoare, ca împotriva celor mai înrăiți dușmani ai mersului nostru înainte. Viața arată că activiștii care nu acordă atenția cuvenită cerințelor oamenilor muncii, care nu țin seama de părerile maselor, care manifestă atitudini birocratice, se rup de mase și pierd încrederea lor. Birocrații și toți cei care s-au lăsat cuprinși de înfumurare, trebuiesc puternic scuturați și aduși la realitate, sau înlăturați din muncile pe care le dețin.

Comitetele regionale, raionale și orășenești U.T.M., sunt datoare ca, în lumina Hotărîrii Consiliului de Miniștri să urmărească și să analizeze periodic felul cum cei care sînt însărcinați cu rezolvarea sezisărilor oamenilor muncii se preocupă de această problemă și își fac datoria. Organele criticate trebuie să trateze cu grijă tovărășească și principialitate sezisările oamenilor muncii și să ia măsurile cele mai potrivite pentru a îndrepta efectiv și pînă la capăt lipsurile semnalate.

Hotărîrile plenarei a X-a a C.C. al U.T.M. pun în fața organelor și organizațiilor U.T.M. sarcina întăririi necontenite a legăturii lor cu masele. Organizațiile de U.T.M. trebuie în acest sens să sprijine din toate puterile mișcarea corespondenților de presă, să muncească în așa fel încît fiecare utemist și tînăr să devină un luptător împotriva birocratismului și a formalismului, pentru rezolvarea tuturor sezisărilor oamenilor muncii. Ele trebuie să ducă o puternică muncă politico-educativă în rîndul activiștilor utemiști, a utemiștilor din aparatul de stat și din cadrul organelor economice, pentru a-i educa în spiritul atitudinii juste față de critică și autocritică, al luptei hotărîte împotriva manifestărilor de birocratism și nepăsare în rezolvarea sezisărilor oamenilor muncii. Cei care împiedică rezolvarea în bune condițiuni și la timp a sezisărilor oamenilor muncii trebuie să fie aspru sancționați.

Participarea tot mai largă a utemiștilor și a tinerilor la lupta pentru aplicarea programului de măsuri elaborat de partid și guvern în vederea ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc depinde în mare măsură și de felul cum comitetele regionale, raionale și orășenești U.T.M. și instituțiile de orice fel, vor rezolva sezisările celor ce muncesc. Să acordăm deci toată atenția, grija și dragostea pentru rezolvarea bună și la timp a tuturor sezisărilor și cererilor juste ale oamenilor muncii !

TINERII ÎN LUPTĂ CU NĂMEȚII

La Craiova

CRAIOVA (dela corespondentul nostru **Sîrbu Oprea**).

Zilnic, din oră în oră, sosesc la comitetul regional U.T.M.-Craiova știri îmbucurătoare despre acțiunile tineretului în munca de dezăpezire a drumurilor, a șoselelor, liniilor ferate, străzilor, orașelor și comunelor. Răspunzînd Apelului C.C. al U.T.M. peste 3.700 de tineri din raionul Cujmir au muncit cu multă însuflețire la acțiunea de înlăturare a urmărilor viscolului. Deasemeni, peste 1.500 tineri din orașul Turnu Severin, mobilizați de către organizația U.T.M., au curățit zăpada depe liniile ferate din noua stație C.F.R.

Pentru a asigura aprovizionarea populației cu pîine, 1157 de tineri din orașul Craiova au muncit la curățirea străzilor între fabrică și centrele de pîine. Gospodăriile agricole de stat și colective au luat măsuri contra înzăpezirii. De exemplu țăranii muncitori din G.A.S. Cărbunești au confecționat parazăpezi la saivanele de oi împotriva înzăpezirii acestora. In lupta împotriva nămeților de zăpadă s-au evidențiat tinerii din organizația de bază U.T.M. din comuna Stănești, raionul Tg. Jiu, organizația de bază U.T.M. a liceului teoretic de fete Nr. 2 din Craiova precum și utemistul Mitrache Gh. Mitrache, din comuna Dobrosloveni, raionul Caracal, utemista Gîrboveanu Jana din comuna Băilești, mecanicul Popa Gheorghe dela S.M.T.-Corabia și alții.

La Galați

GALAȚI — (dela corespondentul nostru, **Iancu Trifan**).

Cu o deosebită însuflețire se continuă munca de dezăpezire în regiunea Galați. Numai într-o singură zi peste 30.000 de oameni ai muncii au răspuns chemării sfaturilor populare, contribuind cu elan la această acțiune patriotică. In orașul Galați, imediat după încetarea viscolului, într-o singură zi au fost dezăpezite majoritatea liniilor de tramvai. Tot atunci mii de tineri în frunte cu utemiștii, folosind unelte și mașini au dezăpezit în regiune peste 200 km. străzi și șosele. Comitetul regional U.T.M. Galați, comitetele orășenești și raionale U.T.M. au mobilizat toți utemiștii și tinerii neutemiști, la munca de dezăpezire a punctelor importante pentru buna aprovizionare a regiunii Galați. In aceste zile au muncit cu entuziasm și dragoste nenumărați tineri printre care utemiștii Ivanov Tudor, Catană Mircea care au lucrat în schimbul de zi și noapte la înlăturarea nămeților ce acopereau străzile orașului Galați.

In timpul viscolului, comitetele executive ale sfaturilor populare și deputații s-au îngrijit de aprovizionarea în cît mai bune condiții cu alimente a populației. In orașul Galați, de exemplu, a fost asigurată distribuirea la centre a pîinii și a unei mari cantități de făină de porumb.

Alături de vîrstnici, mii de tineri constituiți în brigăzi au lucrat la dezăpezirea căilor ferate din regiunea Galați, reușind ca pînă în prezent să facă posibilă punerea în funcțiune a majorității trenurilor care merg pe direcția Galați-Ciceu. Tramvaiele din orașul Galați circulă acum cu regularitate. In ziua de 10 februarie, o brigadă de muncitori dela fabrica „Fusul" și dela alte întreprinderi au lucrat la dezăpezirea străzii Republicii, pentru a se putea pune în funcțiune autobuzele care circulă pe acest traseu.

Țăranii muncitori din satele regiunii Galați îndrumați de către inginerii și tehnicienii agronomi caută să folosească pentru culturi zăpada căzută în cantități mari. De exemplu, colectiviștii din comuna Smulți, raionul Bujoru au transportat cu mijloace proprii numai într-o singură zi, peste 200 care cu zăpadă pe terenurile însămînțate de cu toamnă. Această zăpadă a fost răspîndită pe terenurile cultivate pentru a proteja în felul acesta semințele de ger. Ea va aduce, astfel la primăvară un procent bun de umiditate a solului necesar dezvoltării de timpuriu a cerealelor.

In regiunea Constanța

• Comitetul orășenesc U.T.M.-Constanța a mobilizat în ziua de 12 februarie un număr de 250 tineri care au muncit voluntar la căratul zăpezii în mașini și căruțe, la curățirea trotuarelor și rigolelor pe șoseaua Filimon Sîrbu, strada „I. V. Stalin", str. Ștefan cel Mare și altele.

In mod deosebit s-au evidențiat elevii de la școala Metalurgică nr. 1 și 2 și tinerii dela școala de produse lactate.

• Tinerii din raionul Medgidia au răspuns cu entuziasm la chemările organizațiilor U.T.M. Din numărul total, 285 sînt tineri din G.A.S-uri, 720 din G.A.C.-uri, 514 din S.M.T.-uri și 620 tineri țărani muncitori. Numai în orașul Medgidia au ieșit la muncă voluntară peste 450 de tineri dela Depoul C.F.R. Medgidia.

• Un număr de aproape 400 de tineri din raionul Hîrșova au participat cu mult elan la munca de dezăpezire. Utemiștii dela U.R.C.C. au lucrat la înlăturarea nămeților de pe străzile orașului Hîrșova și a șoselei principale. In aceste zile o contribuție de seamă au dat-o electricienii de la centrala electrică asigurînd în tot timpul curentul electric pentru oraș.

In mod deosebit s-a evidențiat utemistul Radu Vasile, electrician, care a muncit neobosit la restabilirea circuitului și la înlăturarea defecțiunilor.

De pe cuprinsul patriei

* * *

Elevii școlilor noastre profesionale se bucură de condiții corespunzătoare pentru a-și însuși meseria aleasă.

In fotografie: în atelierul școlii de calificare de 3 ani de pe lîngă întreprinderea „Tehnofrig" Cluj, profesorul Siminel Petru explică elevilor cum se folosește șublerul în verificarea pieselor lucrate.

* * *

Pregătiri în vederea campaniei agricole de primăvară

In Regiunea Autonomă Maghiară, lucrările de revizuire și reparare a inventarului agricol s-au intensificat mult în ultimul timp. De curînd a mai terminat în întregime reparațiile la tractoare și mașini agricole și S.M.T.-Sf. Gheorghe. Această stațiune este a doua pe regiune care a îndeplinit planul de reparații înainte de termen. Prima stațiune care a îndeplinit planul de reparații încă de la 4 februarie a fost S.M.T.-Miercurea Ciuc.

Acum, la S.M.T.-Sf. Gheorghe sînt gata pentru a începe muncile de primăvară toate tractoarele, 4 tractoare rutiere, 40 pluguri tractor, 32 grape stelate, toate semănătorile, grapele, discuitoarele etc.

Pînă la 12 februarie, planul de reparare a tractoarelor a fost îndeplinit în întreaga regiune în proporție de 69,6 la sută, iar reparațiile au fost îndeplinite în întregime la selectoare în raioanele Miercurea Ciuc, Odorhei, Reghin, Sîngeorgiul de Pădure și Tg. Mureș, iar la pluguri tractor în raionul Miercurea Ciuc. De asemeni, au fost reparate toate trioarele în raioanele Gheorghieni și Toplița.

Tehnicienii îndrumează pe țăranii muncitori

Infruntînd timpul nefavorabil, țăranii muncitori din raionul Sighișoara au obținut realizări importante în munca de pregătire a campaniei agricole de primăvară. Astfel pînă la data de 4 februarie în acest raion au fost reparate în procentaj de sută la sută plugurile, selectoarele, trioarele, cultivatoarele și [illegible], iar în procentaj de peste 80 la sută semănătoarele și grapele.

Tot pînă la această dată pe întreg raionul s-au transportat pe cîmp peste 25.000 tone de bălegar și s-a selectat cantitatea de 117 tone semințe.

In activizarea muncii de pregătire a campaniei agricole de primăvară un merit deosebit revine și secției agricole raionale. Incă dela 26 decembrie 1953 secția agricolă a întocmit un plan operativ de muncă împărțind raionul pe sectoare ; fiecare sector a fost încredințat unui tehnician, care stă permanent pe teren și dă îndrumări țăranilor muncitori.

Dacă în anul acesta țăranii muncitori din raionul Sighișoara, pregătesc intens campania de primăvară, chiar în ciuda timpului nefavorabil, aceasta se datorește faptului că ei s-au convins de însemnătatea acestor pregătiri. Secția agricolă a sfatului popular, îndeosebi tovarășii Gălățeanu Nicolae, șeful secției și inginerii Radu Ioan și Dezan Augustin, au obținut un succes important activizînd cercurile miciuriniste dela sate. In acest an, țăranii muncitori din raionul Sighișoara au învățat la aceste cercuri lucruri deosebit de necesare în munca lor, deoarece în acest an lecțiile au fost temeinic pregătite. Tehnicienii și inginerii care au predat cele peste 28 lecții în cadrul căminelor culturale, au explicat pe larg țăranilor muncitori regulile agrotehnice ce trebuesc respectate în muncile agricole de primăvară.

In pregătirea campaniei agricole de primăvară se poate vorbi și despre unele realizări obținute de către comitetul raional U.T.M. Sighișoara. Pînă la data de 4 februarie aproape în majoritatea organizațiilor U.T.M. dela sate au fost prelucrate sarcinile ce revin utemiștilor și tinerilor pentru sprijinirea acțiunii de pregătire a campaniei agricole de primăvară. Un rezultat bun este că tinerii țărani muncitori din raion au adus contribuții de seamă în cadrul muncilor desfășurate. Mobilizați de organizațiile de bază U.T.M., tinerii din comuna Dumbrăveni și altele, au format echipe și au mobilizat și restul țăranilor muncitori din comune să lasă la cîmp pentru a face parazăpezi.

Cu ajutorul vîrstnicilor

Insuflețiți de inițiativa tinerilor dela uzina „Mao Țze-dun" din Capitală, tinerii dela fabrica de piele și încălțăminte „8 mai" din Mediaș, au creat pe lîngă secția marochinărie, o secție de bunuri de larg consum în care se confecționează portmonee, portțigarete, portvizite etc.

Incă din primele zile un ajutor prețios l-au primit, tinerii din această secție, din partea muncitorilor vîrstnici și în special dela tovarășul Ion Sendira.

Utemiștii Salmași Francisc, Kerestely Alexandru și tovarășele Szabo Rozalia și Feher Estera, care la început nu cunoșteau așa de bine meseria de marochinărist, acum lucrează cu multă pricepere.

Numai în primele zile tinerii dela această secție au confecționat 66 portmonee, portțigarete și portvizite.

Succesele lor cresc mereu. Muncitorii tineri și vîrstnici dela această secție studiază zilnic aplicarea de noi metode de lucru în vederea creșterii producției bunurilor de larg consum necesare oamenilor muncii.

Corespondent
KLEIN CAROL

O nouă fabrică de pîine

In curînd va intra în funcțiune la Tg. Mureș o nouă fabrică de pîine. In ziua de 10 februarie muncitorii și tehnicienii de la întreprinderea de panificație din Tg. Mureș au executat în noua fabrică, prima coacere de probă.

Noua fabrică de pîine este înzestrată cu 10 cuptoare moderne care funcționează cu gaz metan, două frămîntătoare mari, precum și dulapuri de dospire și altele. Partea exterioară a cuptoarelor este acoperită cu plăci de faianță, iar transportul interior se va efectua cu ajutorul a 80 de cărucioare cu rafturi. Fabrica va produce zilnic peste 25.000 kg. de pîine. In afară de pîinea integrală și intermediară se vor produce aici franzele, cornuri, chifle, împletituri etc.

In apropierea noii fabrici se ridică un corp de clădiri care va servi pentru magazii de depozitare a făinei, o baie cu dușuri, vestiare etc.

S-au introdus noi măsuri tehnico-organizatorice

CLUJ (dela corespondenta noastră, **Livia Lövenștein**).

Colectivul de conducere al întreprinderii de țesătorie „Brainer Bela" din Cluj, se preocupă de problema introducerii noilor măsuri tehnico-organizatorice menite să ușureze munca și să contribue la sporirea producției și productivității muncii. Din cele 14 măsuri tehnico-organizatorice prevăzute în plan, 10 au fost aplicate la locul de muncă. Astfel, de curînd a fost confecționat un nou sul de urzit care mărește capacitatea de producție dela 1200 metri la 1600 metri. El dă totodată posibilitatea muncitorilor să lucreze continuu, eliminîndu-se astfel timpii morți. La fiecare războI au fost introduse suveici de tip nou, care trebuiesc încărcate la un interval mai mare decît se încărcau cele vechi, mărindu-se astfel productivitatea muncii cu 3 la sută. In vederea înlăturării deficiențelor, s-a instituit un control zilnic asupra întregului proces tehnologic. El dă posibilitatea ca deficiențele să fie eliminate pe loc și munca să se desfășoare în ritm normal.

Tot în vederea ușurării muncii, peste puțin timp va fi introdus un cărucior pentru transportarea materialelor dela un loc de muncă la altul, și un dispozitiv care va deservi mașina de răsucit fire.

Muncitorii, tehnicienii și inginerii întreprinderii de țesătorie „Brainer Bela" din Cluj, studiază necontenit aplicarea de noi măsuri tehnico-organizatorice, care să ducă la creșterea productivității muncii și la reducerea prețului de cost.

Forța prieteniei sovieto-chineze

M. Capița

La 14 februarie 1950 a fost semnat la Moscova Tratatul de prietenie, alianță și asistență mutuală între Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză.

Tratatul sovieto-chinez a întărit și mai mult prietenia istorică dintre cele două popoare, a pus bazele unei noi dezvoltări și consolidări a acestei prietenii. O manifestare a uriașei forțe vitale a tratatului sovieto-chinez o constituie unanimitatea deplină și colaborarea strînsă între cele două țări în lupta pentru pace, precum și puternica dezvoltare a legăturilor lor economice și culturale. Colaborarea economică între Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză se bazează pe egalitate deplină și pe respectul reciproc, pe respectarea drepturilor suverane și a independenței de stat, pe avantajul reciproc și pe relații de bună vecinătate. Nici o țară capitalistă nu ar putea acorda Chinei democrat-populare un ajutor atît de efectiv și tehnicește calificat ca acela pe care i-l acordă Uniunea Sovietică. Acest ajutor este extrem de ieftin și de prima calitate din punct de vedere tehnic. La baza colaborării între U.R.S.S. și China stă dorința sinceră de a se ajuta reciproc și de a obține un avînt economic general.

Potrivit acordului semnat la 14 februarie 1950 Guvernul Sovietic a acordat Guvernului Chinez un credit pe termen lung în condiții avantajoase. Societățile pe acțiuni sovieto-chineze de aviație civilă, de extracție a metalelor neferoase și de extracție a petrolului, înființate în conformitate cu acordul sovieto-chinez din 27 martie 1950, au o activitate rodnică.

Un eveniment de seamă în istoria relațiilor de prietenie sovieto-chineze a fost transferarea fără plată de către guvernul sovietic guvernului Chinei a liniei ferate chineze Cianciun împreună cu toate bunurile aparținînd acestei căi ferate. După cum relatează gazetele chineze, calea ferată Cianciun este acum cea mai bună din China.

Un mare avînt a luat comerțul dintre U.R.S.S. și Republica Populară Chineză. In contul creditului ce i s-a acordat de către guvernul U.R.S.S., precum și în cadrul schimbului de mărfuri, China primește din Uniunea Sovietică utilaj pentru metalurgie, construcția de mașini, industria minieră, industria chimică și cea energetică, pentru transporturi, precum și mașini agricole, animale de rasă, semințe, petrol, hîrtie, țesături, medicamente și multe alte mărfuri.

Numai în China de Nord-Est au fost construite sau se construiesc cu ajutorul U.R.S.S. o uzină de șine și profile, o uzină de țevi metalice, două furnale, uzina de laminate a combinatului metalurgic din Anșan, o uzină de mașini grele, o uzină de mașini-unelte, o serie de centrale electrice, o uzină de mașini electrice grele, o fabrică de automobile și multe alte întreprinderi. Toate aceste întreprinderi sînt dotate cu cel mai perfect utilaj din lume.

In șesurile din nord-vest și în văile Sințianului se string recolte bogate de grîu rezistent la secetă și de o productivitate superioară, ale cărui semințe au fost aduse din U.R.S.S., iar în Nord-Vestul Chinei și în Mongolia interioară cresc numeroase turme de oi cu lînă fină, primite deasemeni din Uniunea Sovietică.

La rîndul său, China livrează Uniunii Sovietice metale neferoase, soia, orez, ulei vegetal, semințe oleaginoase, carne, ceai, tutun, lînă, iută, mătase brută, țesături de mătase, piei brute și alte mărfuri.

In prezent, volumul comerțului dintre China și U.R.S.S. depășește cu mult volumul comerțului Chinei cu orice țară în tot decursul istoriei poporului chinez. Dacă în anul 1950, comerțul exterior al Chinei cu U.R.S.S. și țările de democrație populară reprezenta 26 la sută, în anul 1952 numai comerțul cu U.R.S.S. constituia aproape 54 la sută din comerțul exterior al Chinei. In anul 1953, colaborarea economică între U.R.S.S. și Republica Populară Chineză a luat un avînt și mai mare.

Uniunea Sovietică acordă Chinei un ajutor tehnic și științific multilateral. Specialiștii sovietici îi ajută pe tovarășii lor chinezi să-și însușească tehnica modernă complexă, le aduc la cunoștință realizările științei și tehnicii sovietice, le transmit experiența întreprinderilor fruntașe din U.R.S.S.

Experiența înaintată a Uniunii Sovietice joacă un rol uriaș în construcția Chinei noi. In această privință conducătorul poporului chinez Mao Țze-dun a declarat : „Pentru a ne clădi țara trebuie să facem ca pe scara întregii țări, pe scară națională, să se învețe de la Uniunea Sovietică".

Relațiile culturale între popoarele U.R.S.S. și ale Chinei devin tot mai largi și mai trainice. La relațiile culturale dintre cele două țări participă activ masele populare cele mai largi. In uzinele Moscovei și în stanițele Cubanului, la marile construcții de pe Volga și în colhozurile Kirghiziei, — pretutindeni muncitorii și colhoznicii, funcționarii și tineretul studios ascultă cu un uriaș interes conferințele și convorbirile despre cultura chineză, despre viața și realizările marelui popor chinez.

Republica Populară Chineză a obținut în ultimii patru ani succese remarcabile. Forțelor contrarevoluției și agenturii americane de subminare din interiorul țării li s-au dat lovituri nimicitoare. Sub conducerea Partidului Comunist și a glorlosului său conducător, Mao Țze-dun, s-a înfăptuit unitatea politică a poporului chinez. Cu sprijinul Uniunii Sovietice și al țărilor de democrație populară, al întregului lagăr al păcii, democrației și socialismului poporul chinez își construiește cu fermitate statul său democrat-popular. Nici un fel de aventuri ale agresorilor americani nu au putut să împiedice construcția sa pașnică încununată de succes.

Datorită existenței tratatului sovieto-chinez de prietenie, alianță și asistență mutuală, precum și luptei pentru pace a popoarelor întregii lumi, aventurile agresive ale imperialiștilor americani se izbesc de obstacole de netrecut. Prin rezistența lor eroică în fața agresiunii americane, popoarele Coreei și Chinei au cucerit dragostea și respectul întregii omeniri progresiste. Popoarele întregii lumi se conving de faptul că Republica Populară Chineză se afirmă astăzi în Asia și în bazinul Oceanului Pacific ca un puternic factor de stabilitate că ea a devenit o forță internațională care nu le îngăduie imperialiștilor să înrobească nestingheriți popoarele Asiei și să transforme Asia în focarul unui nou război mondial.

Uniunea Sovietică apără cu energie și consecvență drepturile Republicii Populare Chineze pe plan internațional, cere cu tărie restabilirea drepturilor legitime ale poporului chinez în Organizația Națiunilor Unite și în toate organele acesteia. La conferința de la Berlin a miniștrilor afacerilor externe ai celor patru puteri, V. M. Molotov a arătat în mod convingător rolul excepțional de mare al Republicii Populare Chineze în lupta pentru o pace trainică și securitatea generală.

Evenimentele din ultimii patru ani dovedesc ce însemnătate uriașă are prietenia dintre popoarele U.R.S.S. și Chinei pentru cauza menținerii păcii în Extremul Orient și în întreaga lume. Alianța de nezdruncinat dintre marile popoare ale Uniunii Sovietice și Republicii Populare Chineze constitue o contribuție importantă la întărirea lagărului internațional al păcii, democrației și socialismului.

TURUL CICLIST AL EGIPTULUI

Marin Niculescu
din echipa de ciclism a R.P.R.

Pe la mijlocul lunii decembrie am primit invitația de a participa la turul ciclist al Egiptului. Pentrucă ne aflam în plină iarnă, încetasem de mult pedalajul și urmam, ca deobicei, un program de sală. Din punct de vedere tehnic, noi eram inițial handicapați, față de majoritatea participanților la acest tur. Astfel, cicliștii francezi se antrenează iarna în sudul țării, pe „Coasta de Azur" unde clima este dulce, iar alergătorii belgieni se bucură deasemeni de un climat mai puțin aspru. Nu mai vorbesc de cicliștii egipteni și libanezi care nu cunosc nici zapada și nici frigul.

Din dorința vie însă de a cunoaște sportivii egipteni — cît și cicliștii din celelalte țări, de a ne împrieteni cu sportivii din toate țările, am răspuns cu multă plăcere la această invitație.

Cu un sumar antrenament și cu dorința vie de a ne comporta cît mai bine, am pornit în dimineața zilei de 6 ianuarie 1954 în lunga călătorie.

Spre țara unde nu ninge niciodată

Călătoria cu avionul de la București la Praga a fost minunată. După o scurtă escală pe aeroportul „orașului de aur", am pornit, tot pe calea aerului, spre Amsterdam, unde am înnoptat. A doua zi, joi 7 ianuarie, la orele 18 am decolat de pe aerodromul din Amsterdam, sburînd toată noaptea. Sborul de noapte era obositor, mai ales pentru noi care mai aveam puțin timp pînă la luarea startului în marea cursă. După o escală de alimentare la Frankfurt pe Rin ne-am continuat ruta aeriană pînă la Cairo, unde avionul a aterizat în zorii zilei de vineri 8 ianuarie.

Startul se dădea însă din Luxor, oraș situat la aproape 800 km. de Cairo, în inima deșertului, la 400 km. de ecuator. Drumul dela Cairo la Luxor l-am făcut cu trenul. In timpul călătoriei am montat cauciucurile pe roți, am montat unele piese noi — ne-am pus la punct. Am sosit la Luxor după miezul nopții, în jurul orei 2. Nu ne-am odihnit însă decît 2—3 ore, deoarece în dimineața zilei de 9 ianuarie ne-am prezentat la solemnitatea de începere a turului ciclist.

După terminarea unei etape reprezentantul nostru, Nicolae Maxim, este înconjurat de egipteni, care în semn de prietenie i-au oferit flori.

Examene greu de trecut...

Prezența noastră la start, în ultima clipă, a constituit o adevărată surpriză, mai ales că o parte din presă anunțase că echipa R.P.R. nu mai ia parte la competiție.

După o festivitate sportivă de proporții neobișnuite în Egipt, s-a dat plecarea în acest mare concurs ciclist.

Potrivit unui ritual local, guvernatorul Luxorului a ars cu o făclie adusă dela templul regilor, panglica alb cu verde a startului, declarînd competiția deschisă.

Și iată-ne că după trei zile de călătorie și două nopți în care am dormit pe apucate, în avion sau în tren, resimțindu-ne firește în mare măsură, am luat startul în această competiție de 1.500 km. Hotărîți să nu precupețim însă nici un efort, ne-am comportat destul de bine în prima etapă. După cum se știe, eu m-am clasat pe locul 9, în acelaș timp cu învingătorul etapei, belgianul Van Meenen, cîștigătorul final al turului. Ceilalți coechipieri, Maxim, Vasilescu și Istrate, deși s-au resimțit mai mult în urma călătoriei, au terminat etapa destul de aproape de primul pluton, iar Maxim a spart la numai cîțiva kilometri de sosire, în timp ce se afla cu mine în grupul din față.

Dela Luxor și pînă la El-Giuzei, dealungul a 600 km. și timp de 6 etape, drumul a mers paralel cu Nilul. Șoseaua îngustă de 4—5 metri pe care cu greu se putea merge în pluton, era pe de altă parte și fără asfalt, cu mult nisip, hîrtoape și pietre tăioase.

In primele zile, pe lîngă duritatea drumului, am avut de înfruntat și furtunile de nisip care bîntuie în acest anotimp valea Nilului. Nisipul fin, spulberat de vînturi năprasnice, pătrundea prin ochelari, stînjenindu-ne vederea. Cînd scoteam din buzunarele tricourilor alimentele ce le aveam, ele erau pline de praf în așa fel încît odată cu mîncarea înghițeam și o bună porție de nisip, care ne scîrțîia permanent între dinți...

Pentru noi, care veniserăm dela minus 12—13 grade și alergam pe o căldură de plus 25—28 grade, desfășurarea turului a însemnat un examen deosebit de dur. Bidoanele cu apă se goleau îndată. Alergam cu gura arsă de sete și buzele uscate de vînt căutînd necontenit apă. Satele erau la distanțe mari, deseori la zeci de kilometri.

Dar nu acestea au fost încercările cele mai grele. Greutăți nebănuite au pus deseori coechipierii mei în pericol de a abandona.

Nicolae Maxim a avut o plecare greoaie: se resimțea mult din pricina călătoriei lungi, mai ales că el muncise cel mai mult, fiind totodată și mecanicul foarte priceput al grupului nostru. Dar după cîteva etape și-a revenit avînd o comportare din ce în ce mai bună. Deși pierduse multe locuri în primele zile a urcat apoi în clasamentul general.

Constantin Istrate a suferit o infecție la picior în urma unei căzături. El a continuat alergarea pedalînd mai mult cu un picior dînd astfel dovadă de o tenacitate rar întîlnită. Și-a revenit apoi, cîștigînd numeroase locuri în clasament. Forța morală și fizică a sportivului care-și reprezenta cu cinste patria sa, forță pe care a dovedit-o din plin Istrate, aceasta l-a ajutat să nu abandoneze.

După ce a rupt bicicleta în etapa a doua și a pierdut minute prețioase, Vasilescu a suferit o gravă indigestie în etapa a treia. Deși nu dormise toată noaptea, avînd pe deasupra și febră el s-a prezentat a doua zi la start și a continuat cursa cu prețul unor mari eforturi. După etapa a șaptea s-a însănătoșit complect și a început a ocupa locuri din ce în ce mai bune. Dela El-Giuzei șoseaua părăsește lunca Nilului îndreptîndu-se spre vest la Suez. Dacă în etapele precedente am mai întîlnit vegetație, apoi dela El-Giuzei pînă la Suez drumul a străbătut doar deșertul. Cît vedeai cu ochii în dreapta și în stînga șoselei, nisip și iar nisip. O întindere imensă fără margini: întinderea înfricoșătoare a pustiului. Doar ici, colo cîțiva arbuști pipernicîți plini de nisip din care rodeau cămilele și măgarii, — animale care hoinăresc pe aici în număr deosebit de mare. — Soarele încălzea puternic, iar vîntul fierbinte sfichiuia cumplit. Zeci și zeci de kilometri pedalam ca pe o adevărată mare de nisip.

Dacă din cele 12 etape desfășurate pînă la Alexandria au fost unele deosebit de dure, apoi etapa 13, ultima, cea dintre Alexandria și Cairo, pe distanță de 219 km. a fost cea mai grea dintre toate. Concurenții au pornit ca din țeava de tun, plutonul fărămițîndu-se chiar după primii kilometri. Mai bine de 150 km. grupul fruntaș în care mă aflam a gonit într-un iureș extraordinar. Media orară nu a scăzut nici o clipă sub 40 km. cu ruperi, după atacuri dese prin zigzaguri periculoase desfășurate cînd pe partea dreaptă, cînd pe cea stîngă. Din pricina acestor atacuri executate într-un mod departe de a fi sportiv de către unii cicliști belgieni, francezi, danezi și englezi, Maxim, care rulase mult timp în primul grup s-a pomenit în nisipul de pe marginea șoselei asfaltate, pierzînd astfel contactul cu plutonul fruntaș. Abia pe ultimii 20 kilometri iureșul s-a mai potolit puțin. Totuși media orară stabilită de învingătorul etapei, belgianul Van Meenen a fost de aproape 39 kilometri. Eu am terminat la 40 secunde de el pe locul 6, realizînd o medie orară de peste 38 km.

Unele amănunte semnificative

Intr-un ziar am citit nu de mult un articol privitor la drogurile de care uzează sportivii din Apus, în special profesioniștii, zdruncinîndu-și astfel sănătatea în scurtă vreme. Nici, „amatorii" nu se dau în lături să întrebuințeze aceste droguri numite doping-uri. Acel articol se încheia astfel: „sportivul care „se dopează" comite o crimă asupra lui însuși și apoi își fură concurenții, tovarășii săi de luptă". Deseori am încercat să-mi închipui pe acești „sportivi" care înlocuiau puterea de luptă cu rețete farmaceutice. In turul Egiptului însă am avut prilejul să-i cunosc. In etapa 10-a de 77 km. între Ismailia și Zagzig, libanezul Naltehian „s-a dopat" și a plecat chiar dela start ca un bolid, împreună cu danezul Rasmunsen, terminînd etapa cu un avans de peste 10 minute. Aceasta era o „performanță" excepțională pentru un ciclist care termina etapele mereu pe locuri codașe. Dar secretul acestei „performanțe" nu este greu de ghicit: efectul drogului. Pe ultimii 15—20 km. ai etapelor mai toți cicliștii din occident scoteau un bidonaș și înghițeau din el băuturi cu miros tare, farmaceutic. După cîteva clipe cicliștii se porneau pe o goană uluitoare, ca și cînd atunci ar fi început etapa. Desigur că noi și ceilalți cicliști care nu luam droguri nu puteam face față acestei reveniri nefirești. Așa se explică de ce în unele etape sfîrșeam la cîte un minut sau două de primii clasați. Această diferență reprezenta furtul pe care ei îl comiteau pe ultimii kilometri cu ajutorul dopingului.

Urmările dopingului făceau ca după terminarea etapelor cicliștii drogați să fie complect desfigurați, cu privirile rătăcite, ca niște halucinați, pentru ca să zacă apoi ore întregi în pat.

N-a fost acesta însă singurul procedeu necinstit pe care l-au folosit în această întrecere, unii cicliști din Apus.

De cum au constatat că alergătorii romîni — singurii din țările de democrație populară — sînt destul de puternici, o serie de cicliști occidentali au organizat o adevărată coaliție, împiedicînd orice acțiune a noastră. Deseori ei blocau primul plan în așa fel încît cu greu reușeai să te strecori în frunte, pentru a putea fi atent la diferite încercări de evadare. Alte ori ei uzau de unele procedee ca de exemplu sprinturile în zigzag sau conducerea plutonului, în așa fel încît cicliștii ajungeau pe nisipul de pe marginea drumului, sau spre a evita aceasta erau nevoiți să frîneze, rămînînd în urma plutonului și trebuind să facă eforturi deosebite pentru a-l ajunge. (Amintesc „întîmplarea" lui Maxim).

Despre organizare și unii... tehnicieni

A fost evidentă strădania deosebită care a fost depusă de către organizatori pentru ca toți concurenții să se simtă bine. Latura tehnică a concursului a fost însă încredințată unor „arbitri" francezi și belgieni. Unii dintre aceștia erau foști cicliști profesioniști stabiliți acum în Egipt. Rezultatul a fost că acești „specialiști" au făcut „erori" grosolane. Astfel, în una din etape, eu sosisem pe locul 4 (așa cum de altfel o dovedeau și fotografiile făcute cu prilejul sprintului final) dar am fost trecut pe locul 9. La fel, Maxim, sosind al 5-lea, fapt confirmat de oficialii egipteni și chiar de alergători, a fost trecut pe locul 15. A fost nevoe de o contestație din partea delegației noastre pentru a se pune lucrurile la punct. Alteori, deși unii alergători soseau la cîteva sute de metri de pluton sau chiar în coada acestuia, erau trecuți înaintea altora.

Istrate — de pildă care terminase o etapă la mare distanță față de ciclistul De Martino, s-a trezit în clasamentul etapei figurînd în același timp cu acest ciclist. Un caz asemănător a avut și Maxim. Libanezul Naltchian s-a răsturnat în apropiere de linia de sosire, sfărîmînd o roată a bicicletei și a fost adus aici sprijinit de spectatori. Ei bine, alergătorul libanez a figurat totuși în clasamentul etapei alături de Maxim, cu acelaș timp.

Pe parcursul etapelor cicliștii din Occident erau ajutați mai mult decît permitea regulamentul în caz de defecțiuni materiale. Ba mai mult, unii erau duși „în plasa" mașinilor sau chiar trași de acestea, iar alteori li se favoriza intrarea în pluton prin adăpostul — ce-l forma caravana mașinilor oficiale. Intr-una din etape, Maxim, după ce spărsese, gonea să prindă plutonul. In clipa cînd a ajuns șirul de mașini oficiale care urmărea plutonul fruntaș, unul dintre cei cu partea tehnică a cursei a oprit îndată șirul de vehicole pentru a se mări astfel distanța lui Maxim față de cicliștii fruntași. Desigur dacă era în cauză vreun ciclist favorizat nu ar fi făcut acest lucru!

Oficialii egipteni ne-au cerut scuze pentru incidentele care s-au ivit, întrucît aflîndu-se la prima lor manifestație de aceste proporții au recurs la serviciile tehnice ale acestor „specialiști". Ei ne-au asigurat dealtfel că la viitoarea ediție a turului și partea tehnică va aparține tot forului de specialitate egiptean, care este hotărît să renunțe la acest „ajutor". Acest fapt ar fi îmbucurător deoarece egiptenii au demonstrat reale posibilități în organizarea acestei competiții.

Prietenii egipteni

Deși am sosit în ultimul moment și nu am participat la ședința comună din ajunul întrecerii în care s-au repartizat numerele de ordine și s-au precizat unele amănunte cu privire la desfășurarea întrecerii, totuși oficialii egipteni ne-au arătat o atenție deosebită.

Dealungul celor 13 etape, în zilele de repaus, ca și în cele cîteva zile în care am stat la Cairo, după terminarea cursei, am fost înconjurați cu multă simpatie și dragoste de către sportivii egipteni. Ca reprezentanții singurei țări de democrație populară care a luat parte la acest tur, simpatia care ni s-a arătat ne-a impresionat în mod deosebit. De altfel, între sportivii egipteni și echipa noastră s-a legat o strînsă prietenie. Nu rareori Maxim, Vasilescu și Istrate au alcătuit „morișcă" cu alergătorii egipteni, reușind să ajungă plutonul fruntaș. Mai mult, Maxim le-a dat alergătorilor egipteni o serie de îndrumări tehnice și tactice care le-au fost de folos în timpul cursei.

Ne-am întîlnit aici cu secretarul federației de ciclism a Egiptului pe care l-am cunoscut la București în zilele celui de al IV-lea Festival. El și-a exprimat dorința de a organiza în viitor mai multe competiții sportive care să ducă la legarea unei prietenii sportive și mai trainice. In acest sens secretarul federației de ciclism a Egiptului ne-a vorbit despre faptul că cicliștii egipteni doresc să participe la cîteva probe de fond care se vor organiza în țara noastră în vara anului 1954. Acest lucru ne-a bucurat mult. Deasemeni el ne-a asigurat că vom fi prima țară invitată să participăm la viitoarea ediție a acestei mari competiții.

Gazdele ne-au condus să vizităm stadionul din Cairo, care numără doar 15 mii de locuri. Ne-a surprins acest număr redus de locuri. „In țară nu se organizează competiții de masă care să necesite baze sportive mai mari" — ne-au explicat însoțitorii noștri. In afară de maratonul Nilului, care a cunoscut o oarecare amploare, nici o altă competiție sportivă nu a atins proporțiile acestui tur ciclist. Se poate lesne observa că sportul aci abia acum începe să pornească pe calea unei afirmări ceva mai largi.

O țară bogată dar cu oameni săraci...

La Cairo sau Alexandria poți observa cartiere moderne, cu vile luxoase, împrejmuite de vegetație unde buna stare abundă. Dar în acelaș timp, la cîțiva pași doar poți vedea casele pipernicite, sărăcăcioase ale populației de rînd. Case mici, ca niște cocioabe, multe din ele fără tavan, fără ferestre. Pe străzi, cît este ziua de mare mii și mii de oameni umblă de colo pînă colo fără niciun căpătîi sau cerșind pe lîngă zidurile blocurilor luxoase..

In vreme ce în marile restaurante egiptene în costume europene și cu fes, semnul distinctiv al clasei înstărite și alături de ei numeroși străini consumă tot soiul de bunătăți, imensa majoritate a populației se hrănește cu lipie și mazăre sau orez de proastă calitate. Deși Nilul-fluviul sfînt cum îl numesc ei — prin revărsările lui anuale face să rodească din belșug milioane de hectare, țărănimea egipteană — felahii — se află într-o stare de înapoiere de neînchipuit. Ei locuiesc în case mizere și pe chipul lor se zugrăvește viața plină de lipsuri și amarnica trudă pe care o îndură.

Marii proprietari de terenuri arabile preferă să lucreze pămîntul tot cu pluguri străvechi, întrucît mîna de lucru se găsește din belșug și la un preț derizoriu: 40-60 cenți pe zi, o retribuție care ajunge muncitorilor agricoli doar ca să-și țină viața de pe o zi pe alta. Dealungul Nilului am văzut mii și mii de țărani cu haine zdrențuite, aplecați deasupra țarinelor.

Valea Nilului este neînchipuit de bogată: orez, portocale, banane, curmale etc., dar oamenii simpli din Egipt se hrănesc tot cu lipie și mazăre. Vitrinele marilor magazine sînt înțesate cu stofe și mătăsuri, dar poporul egiptean umblă tot desculț și prost îmbrăcat. Peste tot se putea observa diferența izbitoare între clasa înstărită și restul populației. Deși Egiptul numără 30 milioane de locuitori, doar 4 milioane sînt cei cu posibilități materiale, restul locuitorilor ducînd o adevărată viață de mizerie.

La ieșirea din orașul Suez am întîlnit un amănunt semnificativ: un grup de vre-o 30 de cicliști profesioniști englezi își făceau aici antrenamentul în timpul iernii, în timp ce dealungul canalului de Suez concetățenii acestor cicliști construesc cu „hărnicie" baze militare: barăci, platouri pentru instrucție, amplasamente pentru tancuri, tunuri și pentru tot felul de materiale de război.

In unele etape am fost cazați în școli. In curtea școlilor, elevii, începînd dela vîrsta de 7 ani, făceau instrucție premilitară. La Alexandria, în ziua de repaus, am fost invitați la o festivitate sportivă în programul căreia un loc important l-au ocupat demonstrațiile cu caracter militar executate de elevii unor școli. Festivitatea sportivă a constat din diferite exerciții cu arme din lemn și diferite teme de luptă. In același zi am vizitat palatul lui Faruk, care acum este muzeu. Acest palat — o clădire de un lux orbitor — a fost vîndut de Faruk statului egiptean. Fostul monarh susținînd, chipurile, că palatul trebue să aparțină nației. Cu ajutorul guvernului de atunci el a încasat însă sume fabuloase pentru acest „dar".

Spre patrie

Forul ciclist egiptean și alte personalități ale mișcării sportive din Cairo au ținut să ne însoțească la aeroport, făcîndu-ne dovada aceleiași vii prietenii pe care au manifestat-o dealungul aproape a 3 săptămîni.

Curînd avionul s-a desprins de sol. Cei care ne însoțiseră la aeroport deveniseră treptat niște puncte din ce în ce mai mici, pînă s-au pierdut înghițiți de pata imensă și multicoloră a orașului Cairo.

Părăseam o țară în care legasem prietenii trainice. O părăseam acum, dorind din tot sufletul să întîlnim curînd sportivii săi în patria noastră, și păstrînd vii impresiile și amintirile pline de semnificație pe care am avut prilejul să le stringem.

„Scînteia tineretului"
Pag. 2-a 14 februarie 1954

Ne pregătim pentru primăvară

In comuna Gologan din raionul Focșani, se desfășoară o intensă muncă în vederea campaniei agricole de primăvară. Cei 28 de agitatori, între care sînt mulți utemiști, îndrumați de organizația de partid lămuresc pe fiecare țăran muncitor din comună să-și termine cît mai degrabă repararea tuturor atelajelor și a harnașamentelor.

Deasemeni, agitatorii popularizează în rîndul țăranilor muncitori cele mai avansate metode agrotehnice — metodele sovietice, explicînd cum să fie aplicate la muncile cîmpului.

Agitatorul Dima Ilie, de pildă, dă exemplu personal țăranilor muncitori din comună reparîndu-și uneltele, asigurîndu-și și condiționîndu-și sămînța necesară însămînțărilor. Acum el le explică practic țăranilor muncitori cum a reușit să-și pregătească toate din timp. Urmîndu-i exemplul țăranii muncitori Paraschiv Tatu, Radu Riciu, Ion Săpunaru și alții și-au reparat printre primii din comună toate uneltele, și-au asigurat semințele necesare pentru însămînțat așteptînd doar ziua cînd vor ieși pe ogoare.

Muncind în felul acesta, țăranii muncitori din comuna noastră asigură desfășurarea campaniei agricole de primăvară în condiții cît mai bune.

Corespondent
ILIE VASILE

Bucuria lui moș Mendu

— Da, Ianoș, da; băiatul moșului, am 65 de ani, însă la o minune ca asta niciodată în trecut nu am îndrăznit a gîndi. Auzi, să pună electrica în casele noastre!... Ionică Căsaru, Lazăr Gheorghe și mulți alții au ajutat electricianului la instalarea firelor și iată: în curînd vom avea lumină electrică"...

Așa-mi vorbea mai zilele trecute, moș Mendu Gheorghe, om încercat în viață cu toate cele. Și-l cred pentrucă în comună, ca mai în toate comunele din Moldova, pe timpurile cînd jugul îl apăsau asuprâ-ne moșierii și bogătașii de tot felul, mizeria își făcuse bun sălaș. In locul unei vieți liniștite, oamenii trăiau din amăgeala promisiunilor.

Astăzi însă, viața își croește alt făgaș și oamenii încep să cunoască bucuriile.

Pentru tineri și chiar pentru bătrîni, ca alde moș Mendu, din comuna Valea Seacă, inaugurarea căminului cultural a fost prilej de noi bucurii. Aici, în zilele de sărbătoare, se vor aduna cu toții pentru a asista la un festival artistic sau pentru a face o învîrtită după pofta inimii. Biblioteca cu peste 700 volume îmbie pe tineri la citit, iar audițiile la radio îi cheamă pe mulți. In curînd, vor avea și un aparat de proiecție cinematografică.

Pentru așa o viață, face să muncești!

Corespondent
IANOȘ IANĂU

In Editura pentru literatură politică au apărut:

I. V. STALIN — Despre materialismul dialectic și materialismul istoric. ed. II-a — 40 pag., 40 bani.

— Pentru dezvoltarea creșterii animalelor în anii 1954—1956, — 16 pag., 16 bani.

— In ajutorul celor care urmează cursurile serale de partid de la orașe și sate:
Descoperirea și folosirea rezervelor interne ale producției.
Insemnătatea creșterii productivității muncii și reducerii prețului de cost pentru ridicarea nivelului de trai al poporului. 48 pag. 25 bani.

Două feluri de a ilustra

Ilustrația la o carte nu are numai rolul de a atrage pe cititor, de a-l îndemna să citească, ci și de a scoate mai bine în relief ideile cuprinse în carte, de a le complecta cu ajutorul imaginii plastice. De aceea ilustratorul unei cărți trebue să se străduiască întotdeauna să dezvăluie în desen împrejurările semnificative și eroii cei mai reprezentativi ai volumului. La cărțile pentru copii în mod special, ilustrația mai are și alt scop: acela de a le ușura copiilor înțelegerea subiectului. Atunci cînd e vorba de copii mai mici ilustrațiile joacă rolul făuririi chiar a imaginilor asupra unor ființe și lucruri pe care mințile lor crude nu le cunosc încă. Cărțile cu ilustrații învață pe copii de la cea mai fragedă vîrstă să cunoască înfățișarea și denumirea unor obiecte sau ființe.

Editura Tineretului a dobîndit reale succese în privința prezentării grafice a cărților pentru copii. Numeroase ediții de cărți romînești și străine au apărut în condiții grafice bune, bogat ilustrate spre mulțumirea micilor cititori.

Deși e firesc să existe o singură concepție despre felul în care trebue să fie făcute ilustrațiile la cărțile pentru copii, iată că două din volumele apărute recent în Editura Tineretului, „Nică fără frică" de Nina Cassian cu ilustrații de Jules Perahim și „Pomul de iarnă" de Mihail Calmîcu ilustrată de Ion Popescu-Gopo, trădează de fapt două moduri — complect opuse — de a ilustra cărțile pentru cei mici.

Una din laturile practice — ca să zicem așa — elementare ale problemei ilustrațiilor este ca acestea să corespundă textului. Copilul care a deschis cartea „Pomul de iarnă" își va îndrepta cu nesaț privirea asupra ilustrațiilor din care va dori să vadă cum arată iepurașii și urșii, aricii și veverițele, vulpea cea șireată care a pățit-o rău pentrucă a furat din darurile destinate de Moș Gerilă animalelor din pădure. Dar chiar prima pagină a cărții îl va face să se îndoiască de autenticitatea textului pentrucă deși scrie negru pe alb: „Iată trece-un iepuraș, cu un urs în urmă!", desenul de mai sus cu cîțiva centimetri, arată o situație... exact inversă. Din păcate îndoiala cititorului este pe deplin îndreptățită și de alte ilustrații.

„Uite un arici!" va exclama probabil micuțul care a citit cartea „Pomul de iarnă", atît la vederea unui șobolan cît și a unui pui de vulpe. De această regretabilă confuzie care desigur că-i va necăji pe părinți nu este deloc vinovat micul cititor. In desenul care înfățișează pregătirile pentru pomul de iarnă din pădure, cît și în cel cu vulpea prinsă în capcană, ariciul despre care e vorba în text devine prin bunăvoința ilustratorului cînd un soi de șobolan, cînd un pui de vulpe sau așa ceva. Tot în desenul închinat pregătirilor pentru pomul de iarnă, veverițele — despre care se scrie că s-au urcat în brad pe-o cracă, — au ajuns una într-adevăr pe-o cracă (dar nu de brad), iar cealaltă nu este vizibilă decît la o cercetare extrem de amănunțită a unui ochi abil. Asemenea intolerabile greșeli culminează cu ilustrația care înfățișează orchestra animalelor. Versurile spun: „Ghitarist e un arici, / Muzicanți din fire, Patru iepurași din scripci, / Cîntă cu-ndîrjire", iar desenul arată pe arici cîntînd din trombon, și în loc de patru iepurași sunt numai doi, dintre care unul cîntă din fluer, și altul la contrabas. Cît privește scripca, ea se găsește în mîinile unui animal a cărui identitate e imposibil de stabilit.

Neconcordanța cu textul nu este singura lipsă a ilustrațiilor din cartea „Pomul de iarnă". Acestea mai suferă și de un scăzut nivel artistic. Desenele sunt schematice, în ele există multă mișcare dar prea puțină expresivitate a figurilor. Trăsăturile vii ale animalelor, chipurile lor, sunt „lichidate" în cîteva linii. Obrazul lui Moș Gerilă care apare în trei scene este abia schițat prin cîteva linii imprecise, ceeace face imposibilă observarea vreunei expresii. In scena împărțirii darurilor, Moș Gerilă are un singur ochi de o dimensiune neobișnuită. Toate ilustrațiile au înfățișarea unor desene lucrate de mîntuială. Afară de coperte, nici culorile nu sînt de natură a-i mulțumi pe copii. Plasarea alături de alb-negru a unui albastru palid care mai mult mohorește decît înviorează, nu creează o ambianță de culori de natură să-i atragă pe copii. I. Popescu-Gopo, cunoscut ca un desenator de talent, a subapreciat în acest caz importanța pe care o au ilustrațiile la cărțile pentru copii și a considerat probabil că dat fiind că aceștia sunt „nepricepuți", li se pot oferi lucrări slabe, lucrate neglijent. Dealtfel, lipsa de expresivitate, rezolvarea întregului desen din cîteva trăsături în care e surprinsă dibaci dar unilateral mișcarea personagiilor, nu se vădesc pentru prima oară în desenele lui I. Popescu-Gopo. Editura (redactor de carte Ana Tudoraș, tehnoredactor Elena Ceaușu) poartă deasemenea răspunderea felului necorespunzător în care au apărut ilustrațiile la acest volum.

Lucruri complect diferite se pot spune despre volumul celălalt, „Nică fără frică" ilustrat de J. Perahim (redactor de carte Dan Faur, tehnoredactor L. Naum). Desenele nu numai că corespund textului, aceasta nu constitue de astădată o problemă, dar aici se vede străduința creatoare a artistului de a realiza ilustrații care ajută efectiv la înțelegerea subiectului, oferind totodată copiilor adevărate emoții artistice. In primele pagini ale cărții cititorul cunoaște chipul viu, plin de expresivitate al lui Nică. Ilustratorul a reușit să prindă în figura inteligentă, vioaie, plină de îndrăzneală și hotărîre a băiatului, trăsăturile unui autentic flăcăiaș de pe meleagurile patriei noastre, care e de natură să întărească la copii imaginea pe care și-o fac despre Nică, citind basmul. Intorcînd rînd pe rînd paginile cărții ne apar chipurile eroilor din basm așa cum le-a zugrăvit autoarea: Namilă împărat, curtenii lui, giza cea năzdrăvană, peștele cu mustăți, păsărelele etc. In demascarea forțelor întunericului și nedreptății pe care Nică le înfruntă curajos, desenatorul a realizat unele portrete hidoase de dușmani odioși ai poporului, remarcabile prin sarcasmul și accentele lor satirice viguroase. Chiar în desenele cu mai multe personagii J. Perahim a reușit în bună măsură să imprime fiecărei figuri o expresie conformă cu individualitatea sa distinctă. Din multe desene se desprinde un humor natural și discret. Foarte reușit este desenul care reprezintă pe Nică dormind pe jos în iarbă. Poziția firească în care doarme băiatul, florile din jur lucrate cu multă migală, cît și felul în care artistul a dispus punerea în pagină a desenului, dovedesc dragostea, atenția și grija cu care el a înțeles să împodobească acest volum destinat copiilor. Toate acestea sunt complectate de vignete, titluri desenate și frontispiciile dela începutul fiecărui capitol (desenate de I. Lessen) în care motivul pe care se întemeiază desenul sintetizează parcă subiectul capitolului respectiv. Ilustrațiile din interior sunt lucrate numai în alb-negru dar calitățile desenului ies în relief și fără intermediul culorilor.

Din aceste două moduri de a ilustra se poate trage o singură concluzie: aceea că numai atunci cînd există preocupare și interes, mult spirit de răspundere din partea desenatorului și a editurii, se poate realiza un volum bine ilustrat. Ilustrațiile cărților pentru copii trebue să fie la înălțimea cerințelor deosebite pe care le impune această vîrstă, ele să vie într-adevăr în ajutorul formării caracterului copiilor, a gustului lor estetic.

SUZANA VOINESCU

Dela fereastră...

In legătură cu ceea ce se credea a fi taina lui Ilie Neagu se făcuseră toate presupunerile posibile și totuși niciuna nu se adeveri. Dece stă Neagu de atîtea ori la fereastra aceea din capătul sălii? Aproape că nu-i zi să nu se ducă acolo, petrecîndu-și astfel recreațiile, iar cîteodată, după amiază, ceasuri întregi... Unii au crezut că este vorba de o fată; nu era; alții au socotit că de acolo se vede ceva anume; nu se vedea însă nimic deosebit. Era o fereastră ca toate ferestrele, ba chiar mai puțin căutată decît altele fiindcă nu dădea nici către minunata priveliște a munților Paringului, nici spre oraș. Și totuși Ilie Neagu avea ce avea tocmai cu fereastra aceea... Ce avea? Nu aflase încă nimeni. Și nimeni nu se gîndise să-l întrebe, ori poate se gîndise, dar socotind că nu se cuvine să te amesteci în treburile altora, mai ales cînd aceste treburi par taine, a continuat cu presupunerile... Singurul care nu-și bătea capul cu asemenea presupuneri era, bineînțeles obiectul lor, adică Ilie Neagu, student al Institutului de Mine din Petroșani.

Intr-o zi pe la începutul lui decembrie, Ilie Neagu tocmai se afla lîngă fereastra cu pricina și răsfoia o revistă, cînd se apropie de dînsul un coleg

— Te deranjez?

Nu era o expresie des auzită în institut și nici potrivită, mai cu seamă că atunci Neagu nu învăța și nu arăta prea adâncit în citirea revistei. Se deslușea o umbră de ironie în glasul colegului care, în clipa următoare, auzind răspunsul, rămase cam încurcat.

— Nu mă deranjezi deloc. Despre ce e vorba?

— Despre....

Se opri ca să privească prin fereastră. In afară de niște brazi ninși, nu se vedea nimic. Continuă, dar cu ochii tot într-acolo.

— Despre un articol pentru gazeta noastră de perete. Vrei să scrii?

Ilie Neagu răspunse fără a sta pe gânduri:

— Cum să nu? De fapt, m'am gândit și singur la asta. Știi, n'am mai scris de mult...

— Perfect. Dar trebue să fie gata repede. Mâine. Neagu râse.

— Bine că n-ai adăugat „cel mai tîrziu".. O să fie!

Colegul vru să plece, însă n-o făcu. E greu de spus cum de s-a hotărît să aducă vorba despre fereastră, pe semne că era mai curios din fire ca ceilalți, în orice caz fu primul care atinse lacătul tainei. Și așa cum, de obicei, fac timizii cînd devin îndrăzneți, întreabă de-a dreptul.

— Ce ai tu Neagule, cu fereastra asta?

Neagu își privi colegul, privi și fereastra, apoi cu sprîncenele ridicate a mirare, zise:

— Nu pricep....

— Ehei... făcu celălalt, ca și cum ar fi vrut să spună: „Las-că știm noi..."

— N-am nimic, ce să am? Spuse Neagu, uitându-se la fereastră, ca și cum atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Bine, dar... Colegul nu știa cum să urmeze. Și neștiind, înșiră toată istoria presupunerilor mirîndu-se de mirarea lui Neagu care sfîrși într-un rîs sgomotos, de vibrară geamurile acelei ferestre.

Contenind din rîs, viitorul inginer miner privi afară și fața i se lumină. Celălalt, bănuind că văzuse cine știe ce, se uită și el. Tot brazii ninși și nimic altceva. Își întoarse privirea spre Neagu.

— **Asta era..., vorbi, înfîrșit, „misteriosul".** Vezi cînd mă gîndeam să scriu articolul, înainte de a mi-l cere tu, aveam o mulțime de idei, dar nu știam de unde să încep.

Ce legătură are fereastra cu articolul? Și cît p-aci să întrebe celălalt însă legătura i se și arătă:

— Acuma știu. O să încep cu fereastra asta. Dece te uiți așa? Da, cu fereastra. Și o să vă dezvălui taina care nu e nici o taină. Fereastra asta pentru mine, nu-i ca toate ferestrele. Unde dă ea?

Celălalt nu găsi răspunsul și spuse într-o doară:

— Acolo, spre brazii aceia...

— Adevărat, pentru mine însă ea dă spre trecut și chiar spre viitor. Pricepi?

— Ce să pricep?

— O să scriu articolul și ai să pricepi.

★

Soarele asfințește în timpul bătăliei dintre lumină și întuneric, cetățile albe ale Paringului se înroșesc; pe urmă, prind o culoare albastră care, treptat, treptat, se întunecă. Și brazii din fața ferestrei își primenesc necontenit culoarea. Sunt mulți brazi, dar Ilie Neagu se uita la patru din ei, deosebindu-i fără greș, deși-s la fel ca ceilalți. Numai el îi poate deosebi, după cum tot numai el îl vede pe băiatul care se joacă acolo, printre ei, un băiat atît de înalt, încît haina tatei îi ajunge pînă aproape de glesne. Il cheamă Neagu Ilie și a venit aci să se joace. Acasă n-are unde se juca. In curte, pe uliță, nu-i niciun copac. Numai praf negru. Dacă te joci puțin acolo, semeni cu tata cînd se întoarce din șut...

Ciudat se mai joacă Ilie! Se dă în leagăn, trage la țintă cu conuri de brad, dar nu rîde. Abia zîmbește. Poate că n-a rîs niciodată din toată inima... Nici n-ar fi avut dece să rîdă. Tata e veșnic posomorît și mama e posomorîtă. Odată, nu se știe dece, tata s-a sculat vesel. Pe semne visase ceva frumos. El, Ilie, fără a-și da seama că face rău, îl întrebase: „Tuță (așa-i spunea tatei) ce înseamnă șerbet?" (Auzise pe stradă un copil frumos îmbrăcat, cerînd mamei să-i cumpere șerbet). Tata i-a răspuns: „Un fel de dulceață, dar nu-i grozav de bună".. Și s-a întristat.

Neagu Ilie trăia ca orice copil de miner, știind că viața îi va fi bogată în necazuri, săracă în bucurii, așa cum era viața tatei și așa cum a fost viața bunicului. Zicea tata că lucrurile or să se schimbe, însă băiatul îl asculta ca și cum ar fi auzit o poveste despre care știa că nu-i adevărată.

Despre ce-o să se întîmple cînd va fi mare știa precis. Nu avea să mai vină între brazi nici iarna cu sania, nici vara cu frînghia pentru leagăn, ci cu lampa în mînă avea să coboare în locul blestemat care se numește mină.

Anii au trecut! Ilie Neagu a coborît în mină, dar n-a blestemat-o. In vreme ce el împingea vagonetele prin galerii desfundate, brazii, deveniți și ei mari se bucurau de lumină, de aer. Ud de sudoare, negru de cărbune, se gîndea deseori la el și zîmbea. Zîmbea, da. Pentrucă povestea despre care cu cîțiva ani în urmă, credea că nu-i adevărată se împlinise. Străluceau deasupra Văii Jiului zorile vieții rîvnite atîția zeci de ani... In mină începeau lucrările de mecanizare. Mai împingea el vagonete prin galerii desfundate, însă știa că truda îi este vremelnică, știa că mașini în felul celor din Donbas vor veni să lucreze sub porunca lui.

Intr-o zi, cînd, ca de obicei, se ducea spre mină, văzu pe dîmbul cu brazi o mare mulțime de oameni. Aflînd că acolo se ridică o școală, se bucurase și, în acelaș timp, încercă o părere de rău pentru brazi. Ii era drag locul acela pe care, fără doar și poate, constructorii îl vor face de nerecunoscut.

Școala s-a ridicat. Acolo unde era o groapă în care nu odată s-a împotmolit sania — și acolo și pe mult loc de jur împrejur — se înalță, dominînd orașul întreg, clădirea nouă a Institutului de Mine „Gheorghe Gheorghiu-Dej".

Totuși, brazii au rămas. Iată-i. La ceasul acesta, își primenesc necontenit culoarea ca și cetățile Paringului.

Minerul devenit student n-avea vreme să zăbovească la ferestre. Laboratoarele și biblioteca, orele de curs și discuțiile cu tovarășii alcătuiau pentru el o lume mai minunată decît însăși lumea basmelor. Deseori, credea că visează. Atunci se ducea la Samuel Prinț și-l întreba: — E adevărat, măi?... Fusese și Prinț miner; minerul cu numele cel mai nepotrivit. Transportase și el cărbune cu troaca, cunoscuse și el „mecanizarea" patronilor cînd troaca a fost înlocuită cu... roaba. Și Prinț răspundea: „Cînd nu cred că-i adevărat, mă uit la tine; fă și tu la fel..." Ilie Neagu se uita îmbrăcat în uniforma institutului. Prinț ținea în mînă o carte de specialitate și-l privea cu fața numai lumină.

Era adevărat. Invăța. Impreună cu el învățau peste o mie de studenți, cei mai mulți foști mineri, ori fii de mineri.

Intr-o dimineață, ieșind din laborator, se apropie de fereastră să-și mai odihnească ochii pe frumusețea de afară. Se uită și tresări. Acolo, la cîțiva metri, erau brazii copilăriei. Parcă-l privea, dintre ei, Neagu Ilie, băiatul care purta haina tatei.

Așa s-a făcut că îndrăgi fereastra și veni de multe ori lîngă ea, stîrnind fără voie, o mulțime de presupuneri.

Brazii au crescut și vor mai crește încă. Ilie Neagu îi privește și-i închipuie înalți, falnici, gata a se lua la trîntă cu vînturile cele mai cumplite.

Atunci, va urca uneori dîmbul un inginer miner și poate colegii lui se vor întreba ce caută acolo.. inginerul Neagu

E cu putință? Rîdea de propria lui întrebare. Cu siguranță că așa va fi. Au ieșit, pînă acum, din institut, trei serii de ingineri, specialiști destoinici, bine pregătiți. Minele așteaptă și alții, alți ingineri care, împreună cu minerii, să facă din locurile altădată blestemate, adevărate uzine pentru extragerea aurului negru.

Dacă inginerul Neagu va cunoaște vreodată greutăți ce i se vor părea de neînvins, va veni să-și limpezească gîndurile între brazii aceștia. Este locul unde, ca într-un laborator, se arată cu precizia științei că nimic nu este cu neputință, că nu există pentru omul liber greutăți de neînvins.

Viitorul... Cînd prezentul este atît de minunat, încît amintirile par de necrezut, cît de greu le este gîndurilor să cuprindă frumusețea viitorului!

Ilie Neagu pleacă dela fereastră și se îndreaptă spre club. Cu totul altfel gîndise articolul despre viața nouă din R.P.R. dar așa cum îl avea în minte acum, după discuția cu colegul curios, i se părea atît de potrivit cu ceea ce voia să spună încît abia aștepta să-l scrie.

GH. ȘTEFAN

Printre tinerii constructori ai hidrocentralei „V. I. Lenin" - Bicaz

La Bicaz sînt puţini aceia, care nu învaţă. Dela tînărul ţăran, venit pe şantier să înveţe o meserie, şi pînă la bătrînul inginer, care studiază cu înflăcărare documentaţia sovietică, pentru a-şi pune la punct inovaţia ce va reduce efortul muncitorului, toţi învaţă, toţi sînt animaţi de o nemaicunoscută sete de cunoştinţe. Şi ceeace este nou şi însemnat, este faptul că fiecare dintre aceştia are la dispoziţie aci, toate mijloacele, pentru a putea învăţa cu adevărat. Iar Bicazul, să nu uităm, este numai un colţişor al ţării, renumit altădată pentru procentajul mare de analfabeţi pe care-l avea. Să facem dar cunoştinţă cu cîţiva dintre aceşti entuziaşti cuceritori ai culturii şi tehnicii. Aş vrea să încep, cu povestirea simplă a Elenei Dăscălescu şi asta nu pentrucă ea ar învăţa la cine ştie ce şcoală înaltă, ci fiindcă socotesc exemplul ei, ca fiind unul tipic. Mai bine zis ceeace se petrece cu Elena Dăscălescu şi cu surorile ei, este tipic.

Acum cîtva timp, Elena Dăscălescu, o fată liniştită şi ascultătoare a avut o mare bucurie. Ea a desprins cu mîna tremurîndă de emoţie cravata roşie dela gît şi a pus-o la un loc cu alte lucruri dragi. De atunci înainte, avea să poarte asupra ei carnetul roşu de utemist. Elena Dăscălescu a părăsit casa părintească, a venit aci la Bicaz, unde se afla şi mama ei şi a intrat la uzina electrică. A urmat şcoala de calificare gradul I devenind un bun ajutor de mecanic. Treptat, situaţia materială a ei şi a mamei, se îmbunătăţea. Surorile au venit să locuiască la Bicaz cu mama şi cu Elena.

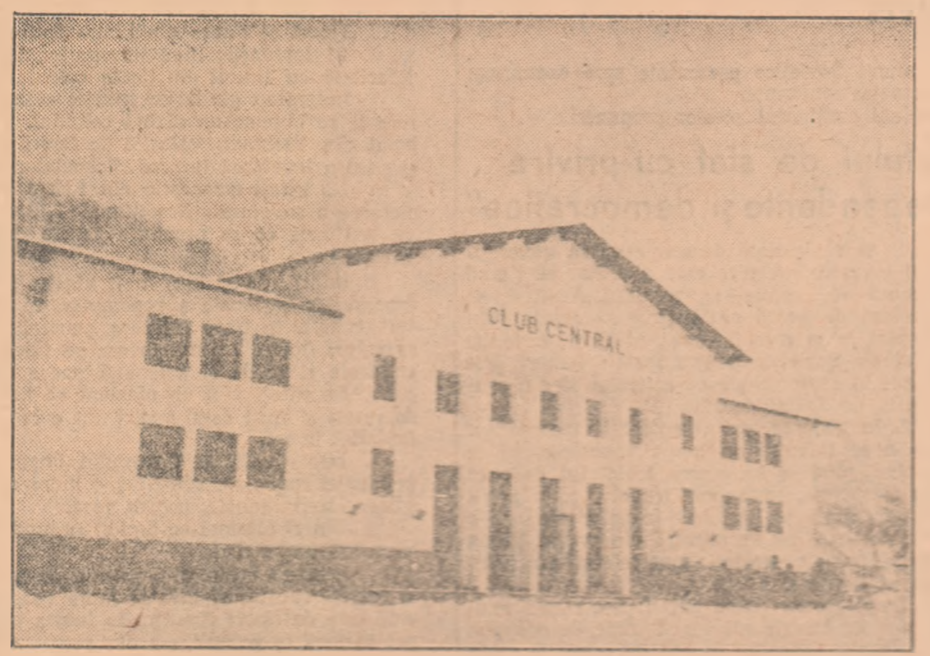
Astăzi toate cele cinci surori Dăscălescu, învaţă. Despre Elena ştim ce rosturi are, despre Dăscălescu Maria n-avem decît să aflăm că învaţă la şcoala de calificare gradul I; Frusina învaţă în clasa 7-a a şcolii elementare din Bicaz, Ecaterina în clasa a 4-a, iar Veronica în clasa 3-a. O mamă şi cinci fiice, care păşesc cu nădejde pe calea luminii. Un lucru posibil numai într-o ţară ca a noastră. Un exemplu tipic.

Ce anume îi face pe oamenii aceştia să aspire către învăţătură ca spre o fericire deplină? Poate faptul că îşi dau seama că fără ştiinţă nu se poate construi uriaşa hidrocentrală, poate stima de care văd că sînt înconjuraţi cei învăţaţi, poate groaza de întunericul lipsei de cunoştinţe în care s-au sbătut ani dearîndul, poate dorinţa de a trăi mai bine? Cred mai curînd, că toate acestea la un loc; în niciun caz părerea, că ar fi uşor să înveţe. Nu! Ştiu toţi, că nu e uşor, că trebue să înveţe cu dîrzenie. De lucrul acesta îţi dai seama aici la uzina electrică ca şi în orice altă parte la Bicaz, auzind povestindu-se despre diverşi oameni care cuceresc tainele ştiinţei.

Despre unul se spune că punea atîtea întrebări maistrului său, încît acesta nu ştia la care să-i răspundă mai întîi. Acest ucenic dornic de a cunoaşte din ce în ce mai mult, este Gavrilaş Gheorghe. El a învăţat meseria de mecanic în condiţii grele. Dar a învăţat-o. Lucra la uzină pe un ger, ce făcea arsura fierului îngheţat, mai primejdioasă decît a focului. Bea alături de tovarăşii săi apă caldă în speranţa de a-şi mai simţi oasele şi muşchii, care parcă înlemneau, dar nu voia să se ducă la căldură, lăsînd puţin lucrul aşa cum era îndemnat. Strîngea din dinţi, îndura frigul dar lucra, punea întrebări şi învăţa.

Maistrul Stănescu nemai pridídind să-i răspundă la întrebări a sfîrşit prin a-i da caietele în care-şi nota el diverse lucruri studiate. Dela maistru a învăţat meseria, dela secretarul organizaţiei UTM a învăţat să scrie articole la gazeta de perete şi multe altele, iar astăzi cuvîntul lui, găseşte oricînd ascultare în rîndul tovarăşilor săi. E un băiat care are învăţătură.

Pe Cantoriţă Vasile l-a învăţat meseria de electrician, comunistul Lascu Gheorghe. Aş spune că l-a calificat la locul de muncă pe bază de contract, dacă noţiunea aceasta n-ar fi prea îngustă faţă de tot ce a făcut maistrul comunist pentru elevul său. Cînd a venit la Bicaz era muncitor necalificat. Lascu Gheorghe, i-a pus în mînă la început un obiect simplu, un fasong, apoi i-a arătat un motor şi l-a iniţiat, încetul cu încetul în toate tainele meseriei, care pentru un comunist şi un constructor al socialismului, nu sînt de fapt taine, ci lucruri de arătat tuturor celor ce vor să construiască alături de el.

Pe şantierul hidrocentralei „V. I. Lenin" de la Bicaz s-a înălţat o nouă clădire: clubul central, proiectat şi construit după cele mai înaintate norme ale tehnicii.

Noul club, este mîndria constructorilor hidrocentralei. Sala, cu parter şi balcon, are o capacitate de aproape 800 de locuri.

Echipele artistice, formate din tinerii constructori precum şi echipele teatrale din Bucureşti şi alte oraşe ale patriei noastre îşi desfăşoară acum în bune condiţiuni programele lor culturale şi artistice.

Bicazul devine cu fiecare zi ce trece un adevărat centru de lumină şi cultură pentru miile de constructori ai hidrocentralei.

Meseria nu se învaţă într-o zi, două. Nu se învaţă fără greşeli. Cantoriţă a fost uneori neatent, a spart odată o placă de marmoră, dar Lascu a ştiut să-i arate, că nu-i vorba doar de o asemenea placă, ci de felul cum te înveţi să lucrezi şi care te poate duce să salvezi odată un motor sau alt aparat de zeci de milioane de lei, sau să-l distrugi. Comunistul Lascu i-a pus în mînă lui Cantoriţă „Manualul electricianului" şi nu l-a lăsat în pace pînă nu a văzut că a învăţat tot ce era de învăţat din carte. Deseori el venea la dormitor să vadă cum lucreşte elevul său, îi dădea sfaturi în cele mai diferite probleme, uneori chiar străine de electricitate. El l-a calificat, el l-a crescut ca un constructor, ca un cetăţean nou al patriei noastre. Şi cînd Cantoriţă a fost acasă în concediu şi muncitorii care electrificau satul au ascultat cu atenţie părerea lui, a înţeles parcă mai bine ce înseamnă a învăţa meseria dela un comunist.

Constantin Gheorghe a învăţat meseria de fierar forjar, a urmat cursurile de calificare de gradul I şi II precum şi şcoala de maiştri, adică cursul de gradul III. Pînă nu de mult, el a condus o brigadă utemistă. Dar el ştie, că ceea ce a învăţat nu trebue ţinut numai pentru el, ci trebue împărtăşit şi tovarăşilor de muncă. Iată de ce citea împreună cu tovarăşii săi din brigadă, deşi ei nu priveau întotdeauna acest lucru cu bunăvoinţă, „Manualul forjarului". Pînă la urmă, chiar băieţii i-au mulţumit, că a învăţat împreună cu ei, şi i-a ajutat să-şi ridice calificarea.

Adeseori ei cer acum, să le citească, să le povestească. Şi Constantin Gheorghe le povesteşte lucruri interesante despre vizita pe care a făcut-o în China, despre felul cum se munceşte la cel mai mare baraj ce se construeşte acolo, le citeşte din scrisoarea prietenei sale Ko Tu-ţio pe care a primit-o de curînd. Ko Tu-ţio scrie... „în curînd vei citi scrisoarea pe care ţi-o voi trimite în limba rusă". Constantin Gheorghe gîndeşte: Trebue să învăţ mai mult la rusă, să pot citi curînd scrisoarea ei.

La Dodeni, unul din sectoarele şantierului, există un centru şcolar. Aici funcţionează cursuri speciale de calificare cu elevii scoşi din producţie, cursuri serale de calificare, o şcoală medie hidroenergetică şi o filială a Institutului Politehnic din Bucureşti, care pregăteşte ingineri pentru construcţia hidrocentralei. Aici învaţă sute de tineri.

Aici învaţă şi tehnicianul utemist Sandu Ion, student în anul I al facultăţii de construcţii hidroenergetice. Sandu Ion a absolvit o şcoală medie şi totuşi nu se poate lăuda că, merge uşor cu învăţătura. Ca să se descurce în formulele complicate ale geometriei descriptive, el e nevoit uneori să rupă din orele de somn. O face însă cu bucurie, ştiind că acest sacrificiu este necesar şi folositor. Nu e un spectacol rar, să-l vezi în mijlocul nopţii aplecat asupra unor caiete şi cărţi în tovărăşia unui alt prieten, student. Nu e un lucru neobişnuit acesta şi pentru alţi studenţi. Şi această sîrguinţă dă roade. Acum Sandu Ion vede în practică, ce înseamnă a învăţa. Pentru el acum, o schiţă nu mai e o îngrămădire de linii, ci o construcţie de viitor, care nu va întîrzia să ia fiinţă.

Insufleţiţi de acelaşi avînt de care sînt cuprinşi mulţi dintre studenţi, profesorii şi inginerii, îşi ajută cursanţii cu consultaţii. Iată că inginerul Bîrzu dă explicaţii suplimentare la geometria descriptivă. Iată că s-a înfiinţat un curs special de betoane, etc.

Nu înseamnă toate acestea că nu sînt şi unii studenţi mai puţin plini de rîvnă, care lipsesc dela cursuri sau se lasă chiar de învăţătură. Sînt şi dintre aceştia. Important este însă faptul că nu aceştia sînt cei mulţi.

Ar fi bine să mai vorbim puţin şi despre profesorii tinerilor ce învaţă, oameni care numai ieri şi-au însuşit ceeace predau astăzi elevilor. Aşa de pildă tovarăşul Brînză Petre, care a învăţat aici pe şantier meseria de electrician, la cerinţa elevilor, încîntaţi de limpezimea explicaţiilor lui, a devenit profesor la şcoala de calificare. Cîte nu s-ar putea spune deasemeni, despre atîtea alte mijloace de a căpăta cunoştinţe şi a te perfecţiona, existente la Bicaz, despre concursul de inovaţii şi raţionalizări la care maistrul Anoaica Pantelimon a obţinut o victorie de preţ, cu pompa sa aspiro-respingătoare pentru evacuarea apei din tunel şi cu dispozitivul pentru uns vagoneţii, care poartă numele inventatorilor pompei „Anoaica-Ghişa".

La Bicaz se învaţă cu entuziasm în toate domeniile care pot servi omului în înaintarea lui spre calea belşugului şi a fericirii. Viorica Şerban, laureată a concursului muzical în întîmpinarea Festivalului, învaţă noi cîntece, tinerii muncitori membri ai cenaclului literar „Vladimir Maiacovski" învaţă alături de construirea hidrocentralei şi meseria de condeieri, iar zeci de alţi tineri învaţă să povestească despre succesele tovarăşilor lor la cursurile de corespondenţi voluntari ai ziarului de şantier.

Cu mult înainte de a trimite lumină pe firele electrice, construcţia hidrocentralei V. I. Lenin răspîndeşte cu dărnicie lumina învăţăturii în rîndurile celor ce o construesc. Ea anunţă zorile, în numele cărora muncim şi trăim, zorile socialismului.

B. DUMITRESCU
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Bacău

Scrisori ale prieteniei

Se apropie ziua de 16 februarie. Ceferiştii din Oraşul Stalin întîmpină „Ziua Ceferiştilor" cu însemnate succese în producţie, succese care se datoresc în mare măsură aplicării înaintatelor metode de lucru ale stahanoviştilor sovietici. In aceste zile, ceferiştii din Oraşul Stalin trimit numeroase scrisori feroviarilor sovietici. Ei le mulţumesc pentru ajutorul dat pentru continua îmbunătăţire a muncii lor şi le urează la rîndul lor noi succese în construirea comunismului şi apărarea păcii.

Şeful de manevră, stahanovistul Vasile Pantelimon, dela staţia Oraşul Stalin-călători, în scrisoarea adresată şefului de manevră Semernikov dela staţia Moscova-călători, arată, printre altele, că în munca sa aplică metoda sovietică de compunere a trenurilor odată cu scoaterea vagoanelor dela punctele de încărcare-descărcare. Datorită acestei metode, el depăşeşte zilnic norma cu 20 la sută.

Scrisori asemănătoare au trimis feroviarilor sovietici acarul Ştefan Cotora, lăcătuşul de revizie Aurel Gorgănescu şi alţii.

Concurs de recenzii

Direcţia Generală a Rezervelor de muncă din Ministerul Invăţămîntului şi Editura Tineretului a C.C. al U.T.M. organizează între 15 ianuarie şi 9 mai a.c. un concurs de recenzii asupra lucrărilor „Prietenii mei comsomolişti" de M. Crupacinova şi „Se înalţă şcoala" de Meheş Gyorgy apărută în limba romînă şi maghiară ([illegible]).

La concurs pot participa elevii şcolilor profesionale.

Concursul se desfăşoară în 3 etape:

In etapa I-a, 15.I—15.III a.c. se va face selecţionarea recenziilor, pe clase, ani şi şcoli.

In etapa II-a, 15.III—15.IV a.c. se va face selecţionarea recenziilor pe regiuni.

In etapa III-a, 15.IV—9.V a.c. se va face selecţionarea recenziilor pe ţară.

Incheierea concursului se face la Bucureşti, în jurul datei de 9 mai, cînd se vor decerna premiile.

Pentru cele mai bune lucrări se acordă următoarele premii:

— premiul I un aparat fotografic
una servietă
un stilou
un creion mecanic şi
cărţi

— premiul II — una servietă
un stilou
un creion mecanic şi
cărţi

— premiul III — una servietă
un creion mecanic
un joc de şah şi
cărţi.

Se vor da deasemenea 3 menţiuni constînd din serviete, creioane mecanice şi cărţi.

In vederea bunei desfăşurări a concursului, profesorii de limba romînă şi educaţie politică din şcolile profesionale vor folosi îndrumările publicate în caietul cultural pe anul 1953—1954 al D.G.R.M.

Muncind împreună

La începutul anului, şcoala noastră a fost mutată din Rîşnov la Cîmpulung. Aici, elevii au fost repartizaţi în două cămine. Pentru cei din căminul nr. 1 era însă foarte greu, întrucît acolo nu era instalaţie de apă.

Intr-una din zile, direcţiunea şcolii noastre a lansat un apel pentru a fi săpate şanţurile prin care va trece conducta de apă. Acest apel a fost primit cu mult entuziasm de toţi elevii şcolii noastre. Zi de zi între orele 15 şi 17 — fără a-şi neglija învăţătura — tinerii se îndreptau către locul de muncă unde se desfăşurau adevărate întreceri. Dealtfel, întrecerea dintre Tugui Gheorghe şi Vasiliu M. din anul III sau Tipen Iulian şi Dorofteí Ion din anul II, era urmărită cu mult interes de noi toţi. Dacă astăzi, cîştiga unul, mîine victoria era a celuilalt. Şi astfel, în avîntul întrecerii şi în dorinţa de a avea cît mai curînd instalaţia de apă terminată, elevii au săpat în foarte scurt timp şanţurile. Prin munca voluntară depusă de elevi, şcoala a făcut economii însemnate, din care va putea acoperi celelalte cheltuieli şi astfel, în curînd, căminul nr. 1 al şcolii silvice din Cîmpulung Moldovenesc va fi alimentat cu apă.

Corespondent
GHEORGHE VOICU

Hotărîrea Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi a C.C. al P.C.U.S.

„Cu privire la dezvoltarea continuă a culturii bumbacului în R. S. S. Uzbekă în anii 1954 — 1958"

MOSCOVA 13 (Agerpres). — TASS transmite: A fost dată publicităţii hotărîrea Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi a Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice „Cu privire la dezvoltarea continuă a culturii bumbacului în R.S.S. Uzbekă în anii 1954—1958".

In hotărîre se arată că datorită marelui ajutor primit din partea statului şi a spiritului de iniţiativă în muncă al colhoznicilor şi muncitorilor dela staţiunile de maşini şi tractoare şi sovhozuri, producţia de bumbac brut în colhozurile şi sovhozurile din Republica Uzbekă a sporit considerabil în ultimii ani, iar în anul 1953 a depăşit cu mai mult de 70% nivelul dinainte de război. Multe colhozuri şi sovhozuri, folosind cu pricepere mijloacele de mecanizare existente, experienţa înaintată şi cuceririle ştiinţei agricole în domeniul culturii bumbacului, obţin recolte de bumbac de cîte 30—40 chintale şi chiar mai mult la hectar. Totodată în hotărîre se subliniază că marile posibilităţi pentru mărirea continuă a producţiei de bumbac existente în republică sunt folosite încă nesatisfăcător. Atribuind o mare importanţă avîntului continuu al culturii bumbacului în R.S.S. Uzbekă, în scopul satisfacerii necesităţilor de bumbac ale economiei naţionale, Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. şi C.C. al P.C.U.S. trasează colhozurilor, S.M.T.-urilor şi sovhozurilor republicii sarcina de a mări producţia de bumbac cu cel puţin 1.500.000 tone în anii 1954—1958.

In decursul anilor 1954—1958 se prevede să se execute în republică lucrări de economie a apelor, care să asigure mărirea suprafeţei terenurilor irigate cu 600.000 ha. în comparaţie cu anul 1952.

Totodată se indică volumul şi caracterul lucrărilor pe diferitele regiuni ale republicii. In acelaşi timp, hotărîrea prevede o serie de măsuri importante, urmărind o mai bună folosire a terenurilor irigate dinainte.

Organele de stat corespunzătoare sînt însărcinate să prevadă în proiectul planului economiei naţionale pe anul 1955 cheltuieli însumînd 650 milioane ruble pentru construcţii de economie a apelor.

Apoi, în hotărîre sînt fixate măsurile concrete care vor fi înfăptuite pentru dezvoltarea mecanizării lucrărilor agricole de îngrijire şi recoltare a bumbacului.

In decursul anilor 1954—1958, pe pămînturile nou irigate se vor organiza 50 de staţiuni de maşini şi tractoare. Se prevede deasemenea un vast program de construire de ateliere de întreţinere, garaje, depozite, baze de petrol, case de locuit şi cluburi în S.M.T.-urile şi staţiunile specializate existente.

Se propune Ministerului Agriculturii al U.R.S.S. să repartizeze în anul 1954 pentru S.M.T.-uri şi organizaţiile de economie a apelor din Republica Uzbekă 2.890 tractoare, 193 excavatoare şi sute de alte maşini.

S-a hotărît să se construiască în anii 1954—1955 în gospodăriile de stat pentru cultura bumbacului (sovhozuri) cîteva centrale hidroelectrice şi să se cupleze o parte din sovhozuri la reţelele electrice existente.

In legătură cu apropiata strămutare a unui număr considerabil de colhoznici din raioanele cu agricultura neirigată pe pămînturile nou irigate, se prevăd tot felul de înlesniri pentru gospodăriile acestora. Statul preia asupra sa multe cheltuieli legate de strămutare.

Pentru a se lărgi pregătirea cadrelor de specialişti în domeniul culturii bumbacului, se măreşte contingentul celor ce învaţă în institutele agricole din Republica Uzbekă, se creează două noi şcoli medii tehnice şi 15 şcoli inferioare de mecanizare a agriculturii. Pentru practicienii specialişti, care nu au studii agricole, se organizează cursuri fără frecvenţă.

In partea finală a hotărîrii se indică măsuri pentru dezvoltarea activităţii de cercetări ştiinţifice în domeniul culturii bumbacului în R.S.S. Uzbekă.

Lucrările Consfătuirii fruntaşilor în agricultură din R.S.F.S.R.

MOSCOVA 13 (Agerpres). —

La 12 februarie, în Palatul Mare din Kremlin, şi-a continuat lucrările Consfătuirea pe întreaga Rusie a fruntaşilor în agricultură, convocată de Comitetul Central al P.C.U.S., Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. şi Consiliul de Miniştri al R.S.F.S.R. Participanţii la Consfătuire au discutat raportul lui Pavel Lobanov, ministrul agriculturii al Federaţiei Ruse, cu privire la sporirea producţiei la hectar a culturilor agricole şi a productivităţii creşterii animalelor.

Luînd cuvîntul la dezbateri, preşedinţii de colhozuri, agronomii, mecanizatorii, maiştrii agriculturii şi creşterii de animale, au împărtăşit experienţa muncii lor şi au făcut cunoscute măsurile practice care se iau pentru înfăptuirea hotărîrilor Plenarei din septembrie a C.C. al P.C.U.S.

Consfătuirea şi-a continuat lucrările în ziua de 13 februarie.

Vizita delegaţilor sindicali străini la sediul Consiliului Central al Sindicatelor

Membrii delegaţiei sindicale din Iran, Liban, Iordania, şi Koweit care ne vizitează ţara, au făcut vineri după amiază o vizită la sediul Consiliului Central al Sindicatelor.

Oaspeţii au fost primiţi de tovarăşa Liuba Chişinevschi, secretar al C.C.S.

Membrii delegaţiilor sindicale au împărtăşit impresiile culese din cursul vizitelor în ţara noastră, exprimîndu-şi bucuria pentru succesele obţinute de poporul nostru în construcţia socialistă. Ei au vorbit despre situaţia grea în care trăiesc oamenii muncii din ţările respective crunt exploataţi şi oprimaţi. Membrii delegaţiilor sindicale au făcut urări în cinstea poporului nostru, pentru noi succese în făurirea unei vieţi noi, în lupta pentru apărarea păcii.

La sfîrşit, tovarăşa Liuba Chişinevschi a urat oaspeţilor noi succese în lupta pentru un trai mai bun al popoarelor lor, pentru întărirea păcii, în lumea întreagă.

(Agerpres)

O familie bogată

Sala mare de şedinţe a gospodăriei colective „Viaţa Nouă" din Sîntana, formată din aproape 500 familii de romîni, maghiari, germani şi romi, devenise neîncăpătoare.

— Ce-i maică cu atîta lume aici? întrebă curioasă o femeie ce se abătuse din drumul pe care plecase pentru un sfat la o vecină.

— Se împart veniturile, nană Terezie! îi răspunse tînăra Eva Schneler bibliotecara gospodăriei, care după cum arăta, părea tare ocupată cu unele treburi.

Baci Ion Selejan venise cu femeia sa, Catiţa. Era zi de sărbătoare pentru colectivişti, şi ei, ca printre cei mai bătrîni, s-au îmbrăcat în haine frumoase, acelea care le pun numai la sărbători. Au şi făcut socoteala cîte zile muncă s-au adunat.

— Cu 408 zile muncă ale noastre şi cu cele 350 ale lui Ionuţ, avem destul — spuse bătrînul.

Lui baci Ion îi place să se fălească cu feciorul său Ionuţ şoferul gospodăriei. Işi aminteşte adesea de o întîmplare care l-a făcut să preţuiască întotdeauna părerile utemistului — adică ale lui Ionuţ, feciorul său şi el o istoriseşte de multe ori cu plăcere.

★

Era cu patru ani în urmă. Ţăranul muncitor Gheorghe Goina se întorsese din vizita făcută în Uniunea Sovietică. Cele întîlnite în viaţa colhozurilor l-au făcut să se sfătuiască cu mulţi ţărani muncitori pentru a forma şi la ei în Sîntana o gospodărie colectivă. Şi mulţi au fost care s-au înscris.

Baci Ion Selejan se interesa doar cum se munceşte în colectivă, cum se împart veniturile şi de multe altele, apoi stătea la sfat cu cei de acasă.

Femeii sale, Catiţa nu-i putea intra în voe. Cînd aducea vorba de colectivă sărea ca arsă gîndindu-se că trebue să unească pămîntul său cu celelalte prin desfiinţarea haturilor.

— Cum omule, ai bolunzit acum la bătrîneţe? Ai niţel pămînt şi tu gata, hai cu el la colectivă! Bătrînul nu se lăsa.. Şi cînd, odată, se certa aşa, veni Ionuţ care bănuia motivul discuţiilor.

— E lucru bun colectiva mamă! — începu el s-o lămurească pe bătrînă cu toate că ea nici nu-l asculta.

A durat mult aşa, dar pînă la urmă au hotărît să dea cerere de înscriere în colectivă. In acelaş timp Ionuţ a plecat în armată. Din primăvara ce urmă familia Selejan trebuia să înceapă munca. Insă ochii veninoşi ai chiaburilor îi urmăreau oridecîteori treceau spre colectivă.

— Vai de mine nană Catiţa dumneavoastră, oameni cumsecade, să intraţi alături de nemţii şi romii ăia? îi spuse odată Petru Tranculescu, un fost ofiţer, deblocat, fost proprietar a sute de hectare. Apoi a avut grijă să-i vorbească şi altele. Cînd sosi bătrînul acasă, femeia îi ieşi înainte şi dela poartă începu:

— Am muncit o viaţă întreagă pe la moşieri ca Popescu, Balancea Costică şi alţii. Reforma agrară ne-a dat pămînt şi tu vrei să-l înapoiezi. Nu-l dau şi gata! strigă femeia.

Baci Ion căzu de acord cu cele spuse de femeie şi au ieşit din colectivă. In ziua aceia i-au trimis o scrisoare şi lui Ionuţ, în armată. Işi aminteşte şi acum de răspunsul pe care l-a primit şi cele scrise de băiatul lor. Le păstrează între hîrtiile mai importante.

— Cum a-ţi putut face aşa ceva, să vă retrageţi din gospodărie? Eu învăţ acum meseria de şofer şi mă gîndesc că la întoarcere gospodăria va avea camion şi eu îl voi conduce. Vă sfătuiesc să intraţi în gospodărie.

— Auzi Catiţa, asta-i vina ta, ne-am făcut de rîs spuse bătrînul.

La împărţirea primelor avansuri a venit să asiste şi Ion Selejan. Voia să vadă cu ochii lui. In curte şiruri de care pline cu saci. Bucatele erau pentru colectivistul Pantea Gheorghe. Poate nu-s toate ale lui şi-a zis neîncrezător bătrînul. Şi s-a dus pe furiş pînă la casa lui Pantea. Acolo au descărcat toţi sacii şi carele s-au întors să facă alt transport.

Bătrînul Ion Selejan luă drumul cel mai scurt îşi chemă femeia să vadă şi ea ce se împarte colectiviştilor. Erau atenţi la toate, la ce spunea preşedintele, la cîntar şi la oameni.

— Oare ne mai primeşte şi pe noi?

Bătrîna puse întrebarea în aşa fel ca să audă preşedintele.

— Pentru dumneavoastră este loc oricînd, zise preşedintele Gheorghe Goina bătrînei care părea acum hotărîtă. Şi aşa s-a făcut că amîndoi completară o cerere, au semnat-o şi acuma sînt în colectivă.

★

— Familia tovarăşului Selejan Ion are 758 de zile muncă dintre care 350 sînt lucrate de utemistul Ionuţ Selejan, şoferul gospodăriei noastre, spuse preşedintele.

In sală izbucniră aplauze. Ca răsplată a muncii ei au primit 5306 kilograme de grîu, peste 5000 kg. de porumb şi multe altele. După ce au fost cîntărite cerealele, Ionuţ le-a transportat cu camionul apoi a dus şi celorlalţi colectivişti.

— Ce zici mamă, au rodit din plin holdele colectivei?

— Au rodit pentrucă şi noi am muncit! zise bătrîna.

Familia lui Ion Selejan este o familie bogată. Niciodată în timpul cît a slugărit pe la boieri nu credea că va fi stăpîn pe atîtea roade.

Cu trei ani în urmă a pornit pe drumul unei vieţi noi aşa cum l-a luminat partidul. Fiul său Ionuţ este şoferul colectivei, aşa cum a dorit de mult. Anul trecut cu banii luaţi din vînzarea surplusului de cereale prin cooperativă şi-a luat o motocicletă.

In toamna trecută prin valorificarea surplusului şi-au cumpărat multe în casă. In casa lor arde becul electric şi cîntă difuzorul, se făureşte bunăstarea.

Anul acesta Pavel Dehelean, Tereza Binder, Petru Fent şi încă 18 familii s-au alăturat celor cincisute de familii ale colectivei.

ANA MARTIN
corespondenta „Scînteii tineretului" pentru regiunea Arad

Sfat zootehnic

Prevenirea şi combaterea febrei aftoase

O problemă importantă, a cărei rezolvare influenţează îndeplinirea sarcinilor de dezvoltare a creşterii animalelor este prevenirea, combaterea şi lichidarea bolilor infecto-contagioase, care aduc pagube importante, acolo unde apar.

Una din aceste boli extrem de molipsitoare, care poate atinge dintr-odată un număr mare de animale, şi produce pierderi însemnate mai ales printre viţei şi tineret, precum şi scăderea producţiei de lapte, care necesită măsuri severe şi costisitoare de combatere, impunînd restricţii în circulaţia animalelor şi produselor de origine animală, este febra aftoasă sau „dor de gură şi de picioare".

Această boală se manifestă prin apariţia unor vezicule (afte sau beşici) urmate de răni pe limbă, gingii, bot, rît, pe uger dar mai ales pe sfîrcuri, între unghii, precum şi prin temperatură mare 40-41 grade Celsius, micşorarea sau pierderea poftei de mîncare, şchiopătări şi salivaţie spumoasă şi vîscoasă.

Boala este produsă de un germen foarte mic numit virus, care nu se poate vedea nici cu ochiul liber, nici cu microscopul obişnuit, ci numai cu aparate speciale.

Acest virus este destul de rezistent. Astfel el durează în fîn 5—20 săptămîni, în făină 7 săptămâni, în tărîţe 20 săptămîni, pe părul animalelor 4 săptămîni, iar în pămînt 25—30 zile. Căldura îl omoară repede. Aşa se explică faptul că în bălegarul care fermentează se distruge în timp de 5 zile. Deasemenea, o acţiune mare de distrugere o are şi soda caustică fierbinte sau leşia, care se întrebuinţează pentru desinfecţie cu rezultate bune. Acest virus îmbolnăveşte numai animalele cu copita despicată (boi, porci, oi, capre, bivoli). Caii nu se îmbolnăvesc de febra aftoasă, dar ei pot să ducă boala dela o gospodărie la alta. Tot astfel virusul poate fi adus în gospodărie de cîini, pisici sau păsări, care au poposit în locuri unde stau animalele bolnave.

Animalele se pot îmbolnăvi deci, fie venind în contact cu animalele bolnave, fie prin animalele domestice care nu se îmbolnăvesc, dar care pot duce dela un loc la altul această boală, fie prin furajele murdărite cu saliva animalelor bolnave, fie prin apa de băut, grajduri, aşternut, păşune, drumuri pe care au trecut vite bolnave, sau prin oamenii care au venit în contact cu animalele bolnave. Iată deci cît de multe căi de răspîndire are acest virus periculos.

Animalele care s-au îmbolnăvit prezintă la început lipsă de poftă de mîncare, sete, temperatură ridicată, iar din gura lor se scurg bale, care murdăresc obiectele din jur, răspîndind astfel cantităţi mari de microbi, care pot îmbolnăvi cirezi întregi.

Animalul se fereşte să deschidă gura, iar cînd totuşi o deschide se aude un plescăit caracteristic.

După una, două zile apar pe buze, gingii şi pe partea dinăuntru a obrajilor nişte vezicule (beşici) de mărimea bobului de linte, care se unesc şi formează vezicule mai mari, cît o nucă sau chiar cît un ou.

Acestea se deschid (sparg), lăsînd răni dureroase cu marginile zdrenţuite, care împiedică animalul să se hrănească.

Odată cu îmbolnăvirea gurii se îmbolnăvesc şi picioarele, apărînd între copite şi deasupra lor aceleaşi vezicule care produc dureri mari animalului, mai ales cînd merge pe terenuri tari. Uneori se întîmplă desprinderea şi căderea unghiei, făcînd animalul nefolositor luni întregi.

Veziculele pot apărea pe uger şi mai ales pe sfîrcuri, producînd deranjamente în secreţia laptelui. In acest caz ugerul este umflat şi dureros, laptele are aspect de colastră, coagulîndu-se uşor, iar cantitatea lui scade mai mult de jumătate.

In formele mai grave virusul atacă inima, stomacul şi intestinele animalului, agravînd boala care se termină în majoritatea cazurilor cu moartea animalului. Tot ca o urmare a febrei aftoase animalele gestante avortează.

Dacă astfel se manifestă boala şi are urmări atît de grave, să vedem care sunt măsurile ce trebuesc luate pentru preîntîmpinarea îmbolnăvirii animalelor, iar în caz de apariţia bolii, ce măsuri trebuesc luate pentru tratarea şi oprirea răspîndiri ei.

Pentru a preîntîmpina introducerea bolii în gospodărie se va avea ca primă grijă să se ferească animalele sănătoase de orice contact cu locul sau gospodăriile în care a apărut boala.

In acest scop, se vor închide toate drumurile de trecere prin teritoriul în care se găsesc adăposturile de animale şi gospodăriile în care n-a apărut boala.

Nu se va permite intrarea la animalele sănătoase a persoanelor străine de gospodărie, iar personalul de îngrijire se va feri de a veni în contact cu vitele străine.

La intrarea şi ieşirea din adăposturi şi curţi se vor pune lăzi cu rogojini sau preşuri de pae îmbibate cu substanţe desinfectante pentru desinfecţia încălţămintei.

Nu se vor adăpa animalele din rîuri care trec prin comune infectate, sau la fîntîni unde se mai adapă şi alte animale.

Animalele vor avea în permanenţă o alimentaţie bună, aşternut bogat, curat şi moale, iar bălegarul ridicat cît mai des se va depozita într-un loc special, departe de grajd, pentru a fermenta.

Numai aplicînd cu multă conştiinciozitate şi perseverenţă aceste măsuri se poate preveni introducerea bolii în gospodărie, ferind animalele de această boală grava.

Dacă totuşi boala a pătruns în gospodărie, atunci se vor lua măsuri ca ea să nu se răspîndească şi totodată să se evite îmbolnăvirile grave. Pentru aceasta se va opri ieşirea din gospodărie a vitelor cornute mari şi mici, precum şi a porcilor.

Se va interzice intrarea animalelor care se pot îmbolnăvi, precum şi a persoanelor străine în curţile, adăposturile sau pe păşunile unde se găsesc animale bănuite de febră aftoasă. Se va opri din consumaţie publică şi din hrana animalelor, laptele crud şi produsele lactate provenite dela vacile bolnave sau suspecte.

Se vor izola imediat animalele cu semne de îmbolnăvire de cele sănătoase, neadmiţîndu-se niciun contact între ele.

Pentru îngrijirea animalelor bolnave sau a turmei se repartizează personal special, precum şi mijloace de transport speciale necesare aducerii furajelor.

Viţeii proveniţi dela vacile bolnave sau suspecte se vor izola de mamele lor, hrănindu-se cu lapte dela vaci sănătoase.

Pieile crude provenite dela animalele bolnave, sacrificate, se vor desinfecta conform instrucţiunilor speciale primite de medicii veterinari din partea Ministerului Agriculturii şi Silviculturii.

Bălegarul, resturile de nutreţ şi aşternut se depozitează pe un teren special destinat, îngrădit, pentru ca animalele să nu ajungă acolo.

Pentru a nu se produce complicaţii şi pentru a se grăbi vindecarea animalelor bolnave se va avea grijă ca adăpostul să fie curat, aerisit, cu aşternut moale, iar animalelor li se va da o hrană potrivită, formată din urueli muiate, fîn de cea mai bună calitate stropit cu apă sărată şi nutreţuri murate. Chiar dacă e timp de păşunat, animalele nu vor fi scoase la păşune, ci li se va da iarbă verde la grajd.

Obiectele din grajd vor fi curăţite şi desinfectate cu leşie fierbinte. Pentru tratamentul animalului se vor folosi spălături cu diferite substanţe care ajută vindecarea ca: piatră acră 2%, oţet 5%, sau piatră vînătă 10 la sută.

O grijă deosebită trebue să se acorde tratării picioarelor animalelor bolnave, deoarece aici se produc complicaţii, care pot duce la căderea unghiei. In acest scop, trebuesc ferite picioarele de umezeală şi murdărie, iar copitele se vor spăla cît mai des cu apă caldă şi săpun, iar apoi vor fi învelite cu cîrpe curate, îmbibate în soluţie de piatră vînătă sau piatră acră. In cazuri mai grave se va cere ajutorul tehnicienilor şi medicilor veterinari.

Cînd boala a cuprins ugerul, mulgerea se va face zilnic completă, cu multă grijă şi răbdare. Ugerul va fi mai întîi spălat cu aceiaş soluţie, dar ceva mai slabă, iar după muls se va unge cu grăsime.

In afară de aceste medicamente pe care le poate aplica orice îngrijitor, se mai folosesc în combaterea febrei aftoase o serie de produse ca: serul dela animale trecute prin boală sau diferite vaccinuri, care se execută numai de către tehnicieni şi specialişti veterinari, care sunt obligaţi să acorde tot sprijinul vindecării animalelor.

In nici un caz nu se vor întrebuinţa metodele băbeşti care agravează mai mult mersul bolii. Acestea pot duce la urmări foarte grave, putîndu-se ajunge chiar la moartea animalului.

C. SIRBULESCU
Medic veterinar

Cu privire la Tratatul de stat cu Austria

Declaraţia făcută de V. M. Molotov în şedinţa din 12 februarie a Conferinţei dela Berlin a miniştrilor afacerilor externe ai celor patru puteri

BERLIN 13 (Agerpres). — TASS transmite declaraţia făcută de V. M. Molotov în şedinţa din 12 februarie 1954 a conferinţei dela Berlin a miniştrilor afacerilor externe ai celor patru puteri:

Guvernul Sovietic acordă o mare importanţă reglementării neîntîrziate a problemei Austriei.

Incheierea Tratatului de stat cu Austria în conformitate cu acordurile realizate mai înainte între cele patru puteri cu privire la articolele proiectului Tratatului de stat cu Austria, va duce la restabilirea unui stat austriac liber şi independent. O asemenea rezolvare a problemei Austriei este în conformitate cu interesele întăririi păcii în Europa şi corespunde totodată sarcinilor asigurării drepturilor naţionale ale poporului austriac.

Guvernul Sovietic consideră anormal faptul că de şapte ani se duc tratative cu privire la încheierea Tratatului de stat cu Austria, fără să se fi realizat un acord, nici pînă în prezent.

După cum se ştie a fost nevoie de mai mult de doi ani pentru a se cădea de acord, în anul 1949, asupra articolelor din Tratatul de stat cu Austria care se referă la fostele bunuri germane, deşi prevederile proiectului Tratatului în această problemă corespundeau în întregime hotărîrilor adoptate încă la conferinţa de la Potsdam, precum şi celorlalte acorduri cvadripartite asupra problemelor politice şi economice referitoare la Austria.

In 1949, U.R.S.S., Franţa, Anglia şi S.U.A. au căzut de acord în liniile generale asupra proiectului Tratatului de stat cu Austria, cu excepţia cîtorva articole.

O piedică serioasă în calea terminării elaborării Tratatului cu Austria, a fost lipsa de dorinţă a reprezentanţilor S.U.A., Angliei şi Franţei de a discuta o problemă strîns legată de soarta viitoarei independenţe şi libertăţi a Austriei.

Guvernul Sovietic consideră necesar ca S.U.A. şi Anglia să-şi îndeplinească obligaţiile ce decurg din Tratatul de pace cu Italia în privinţa Teritoriului Liber Triest. Guvernul Sovietic a considerat şi consideră inadmisibil ca S.U.A. şi Anglia să nu-şi îndeplinească obligaţiile în această privinţă, transformînd de fapt teritoriul Triestului într-o bază militară anglo-americană. Dată fiind această situaţie, este absolut firesc ca Guvernul Sovietic să se străduiască să nu se întîmple acelaşi lucru şi cu Austria. De aceea, nu putem trece cu vederea problema Teritoriului Liber Triest.

Ultimii doi ani — 1952 şi 1953 — au fost folosiţi aproape în întregime pentru a birui încă o piedică din calea încheierii Tratatului cu Austria.

In martie 1952, guvernele S.U.A., Angliei şi Franţei au prezentat pe neaşteptate proiectul unui aşa zis „tratat prescurtat", pregătit de ele în mod separat, fără participarea Uniunii Sovietice. Aici s-a manifestat, după cum se vede, obiceiul statornicit în ultima vreme de a întreprinde acţiuni separate.

A fost neaşteptat faptul că şi guvernul austriac a sprijinit activ acest nou proiect care era în contradicţie cu hotărîrile adoptate anterior de comun acord de cele patru puteri, precum şi cu poziţia de mai înainte a Austriei. Astfel, nici guvernul Austriei nu poate să-şi decline răspunderea pentru tărăgănarea rezolvării problemei Tratatului de stat în ultimul timp.

După cum se ştie, proiectul de „tratat prescurtat", era absolut inacceptabil pentru U.R.S.S.

In primul rînd, el nesocotea problema drepturilor democratice ale poporului austriac cu privire la care în proiectul de tratat de stat sunt formulate prevederi suficient de clare, stabilite de comun acord de cele patru puteri.

In al doilea rînd, prin proiectul de „tratat prescurtat" erau încălcate în mod grosolan drepturile Uniunii Sovietice recunoscute prin acordurile de la Potsdam, semnate de S.U.A. şi Anglia, iar apoi şi de Franţa — de exemplu în ceea ce priveşte „fostele bunuri germane".

Au trecut aproape doi ani pînă cînd guvernele S.U.A., Angliei şi Franţei au renunţat la această idee nefericită a proiectului de „tratat prescurtat", întocmit de ele în mod separat. Acum, după cîte înţelegem noi, guvernele celor trei puteri au retras în sfîrşit, din discuţie proiectul de „tratat prescurtat". De aceea, guvernul sovietic consideră cu putinţă şi necesar să fie făcut tot posibilul pentru grăbirea încheierii Tratatului de stat.

Cum se prezintă această problemă în momentul de faţă?

Guvernul Sovietic este de părere că în prezent există deplina posibilitate de a se restabili Austria ca stat suveran, independent şi democrat, eliberînd-o de sub controlul celor patru puteri, reprezentate de comisia aliată şi lichidînd toate organele create în legătură cu ocupaţia Austriei. Totodată, evenimentele din ultimii ani au arătat că în acest tratat trebuie să se acorde o atenţie deosebită asigurării dezvoltării democratice şi paşnice a Austriei ca stat independent.

In legătură cu aceasta este necesar ca în Tratatul cu Austria să fie inclus un articol prevăzînd inadmisibilitatea atragerii Austriei în vreo coaliţie sau alianţă militară, îndreptată împotriva oricărui stat care a participat cu forţele sale armate la respingerea agresiunii hitleriste şi la eliberarea Austriei şi prevăzînd de asemenea inadmisibilitatea creării de baze militare străine pe teritoriul Austriei.

Această propunere a Guvernului Sovietic corespunde intereselor asigurării independenţei naţionale şi a securităţii Austriei. Includerea unui asemenea articol asigură de asemenea împiedicarea folosirii rezervelor umane şi materiale ale Austriei în interesul unor state străine. Aceasta înseamnă că Austria liberă, independentă şi iubitoare de pace va fi un important factor stabilizator în centrul Europei, ceea ce constituie o contribuţie importantă la cauza întăririi securităţii europene.

Este necesar să ne ocupăm în continuare de unele împrejurări concrete. Guvernul Sovietic nu poate să nu ţină seamă de faptul că cele trei puteri occidentale nu se grăbesc cu încheierea tratatului de pace cu Germania, care ar asigura dezvoltarea democratică şi paşnică a întregii Germanii. Nu se poate să nu se ţină seamă de existenţa planurilor de reînviere a militarismului în Germania occidentală, îndeosebi în legătură cu Tratatul de la Paris cu privire la comunitatea defensivă europeană.

Nu se poate uita nici faptul că în ultimele decenii militarismul german, săvîrşind agresiuni în Europa, a început prin a atrage Austria, într-un fel sau altul, în blocuri militare îndreptate împotriva altor popoare europene. Aceasta a făcut ca resursele umane şi materiale ale Austriei să fie folosite în ultimul război mondial — ca rezultat al Anschluss-ului — în scopurile agresive ale militarismului german.

Toate acestea cer să fie luate măsuri destul de eficace pentru a preîntîmpina noi încercări ale Germaniei occidentale de a înfăptui un Anschluss cu Austria şi pentru a se asigura cu adevărat independenţa Austriei democrate, integritatea ei teritorială şi inviolabilitatea frontierelor ei.

Incă în proiectul de Tratat de stat cu Austria care a fost pregătit s-a atras atenţia asupra acestei împrejurări. Astfel, în articolul 3 din proiectul acestui tratat se spune: „Puterile aliate şi asociate vor include în tratatul de pace cu Germania prevederi care să asigure recunoaşterea suveranităţii şi independenţei Austriei de către Germania şi renunţarea de către Germania la toate pretenţiile teritoriale şi politice faţă de Austria şi teritoriul Austriei".

In proiectul tratatului discutat este un articol special cu privire la interzicerea Anschlussului. Despre acest lucru se spun, de pildă, următoarele în punctul 1 al articolului 4: „Puterile aliate şi asociate declară că este interzisă o alianţă politică sau economică între Austria şi Germania. Austria recunoaşte pe deplin răspunderea sa în această problemă şi nu va intra sub nicio formă într-o alianţă politică sau economică cu Germania".

In sfîrşit, articolul 27 din proiectul de tratat de stat obligă Austria să colaboreze cu puterile aliate şi asociate pentru ca Germania să nu poată întreprinde nici un fel de măsuri în afara hotarelor teritoriului german în direcţia refacerii armamentului său. Insemnătatea susamintitelor articole devine deosebit de clară în lumina faptelor care dovedesc că se crează o primejdie reală pentru Austria din partea militarismului care renaşte în Germania occidentală. Nu putem să nu dăm atenţie declaraţiilor organelor de presă apropiate de guvernul Germaniei occidentale care propagă în prezent ideea rău intenţionată a imposibilităţii unei existenţe de sine stătătoare a Austriei şi a necesităţii subordonării ei faţă de Germania occidentală. Acest lucru este dovedit şi de declaraţiile reprezentanţilor oficiali ai Germaniei occidentale. Monopolurile vestgermane au şi început să aplice anumite măsuri practice în vederea subordonării treptate a Austriei din punct de vedere economic.

Planurile unui nou Anschluss, urzite de militariştii şi revanşarzii vestgermani, se bucură de sprijin şi în rîndurile unor reprezentanţi ai cercurilor guvernante din Austria.

Nu putem să nu luăm în considerare acest lucru avînd în vedere mai ales că guvernele S.U.A., Angliei şi Franţei amînă tot mereu chestiunea tratatului de pace cu Germania, care ar asigura refacerea unităţii statului german şi dezvoltarea lui democratică şi paşnică. Incheierea tratatului de pace cu Germania, care ar exclude posibilitatea reînvierii militarismului german, ar fi cea mai importantă garanţie pentru existenţa de stat de sine stătătoare şi independentă a Austriei.

Din păcate, propunerea sovietică cu privire la pregătirea şi încheierea tratatului de pace cu Germania nu a fost acceptată de reprezentanţii S.U.A., Angliei şi Franţei şi problema tratatului de pace cu Germania continuă deocamdată să rămînă nerezolvată.

In situaţia creată, cele patru puteri — S.U.A., Anglia, Franţa şi U.R.S.S. — au datoria, în interesul întăririi păcii în Europa, să ia, la reglementarea problemei austriace, măsuri care să preîntîmpine încercările de Anschluss cu Austria din partea Germaniei occidentale şi să asigure independenţa Austriei.

Guvernul Sovietic consideră că toate măsurile de acest gen vor deveni inutile şi de prisos de îndată ce va fi încheiat tratatul de pace cu Germania.

Propunerile făcute de Guvernul Sovietic cu privire la grăbirea încheierii tratatului de pace cu Germania urmăresc tocmai acest scop. Atît popoarele german şi austriac, cît şi celelalte popoare din Europa, sînt interesate într-o asemenea rezolvare a problemei tratatului de pace cu Germania.

Am ascultat astăzi declaraţia ministrului afacerilor externe al Austriei, d-l Figl. Delegaţia sovietică, făcînd propunerea de a se include pe ordinea de zi a conferinţei problema Tratatului de stat cu Austria, a considerat necesar ca la discutarea acestei probleme să fie ascultată o delegaţie austriacă.

Salutăm pe reprezentanţii Austriei la conferinţa noastră. Era necesar să se acorde guvernului Austriei posibilitatea de a-şi expune punctul de vedere la această conferinţă.

La discutarea problemei germane am fost lipsiţi de posibilitatea de a asculta pe reprezentanţii poporului german, pe reprezentanţii Germaniei răsăritene şi ai celei occidentale. Nu putem să nu regretăm că miniştrii celor trei puteri occidentale au respins propunerea de a se invita la această conferinţă reprezentanţi ai Germaniei.

In numele guvernului austriac, d-l Figl a exprimat dorinţa ca achitarea sumei stabilite conform articolului 35 pentru fostele bunuri germane, predate Austriei de Uniunea Sovietică în baza prevederilor tratatului să fie făcută nu în dolari, ci prin livrări de mărfuri austriace.

Guvernul sovietic este gata să ţină seama de această dorinţă a guvernului Austriei. Guvernul Sovietic este de acord ca Austria să plătească Uniunii Sovietice suma indicată în articolul 35 nu în dolari, ci prin livrări de mărfuri.

In ceea ce priveşte celelalte observaţii legate de articolul 35, trebuie să avem în vedere faptul că o nouă discutare a unor asemenea probleme nu poate da nimic în afară de noi complicaţii şi tergiversări în reglementarea problemei Tratatului de stat cu Austria.

Am ascultat aici evocarea sacrificiilor făcute de Austria în timpul războiului şi după terminarea lui. Nu putem însă uita că trupele austriace, înregimentate în armata hitleristă, au provocat uriaşe prejudicii Uniunii Sovietice şi nu numai Uniunii Sovietice. Tocmai de aceea, în cunoscuta declaraţie de la Moscova din 1 noembrie 1943 cu privire la Austria se spune că Austria poartă răspunderea pentru participarea la războl de partea Germaniei hitleriste. Cu toate acestea, Austriei nu i-au fost şi nu-i sînt impuse nici un fel de obligaţii pentru a compensa măcar în parte pagubele provocate de ea. Articolul 35 al proiectului de Tratat cu Austria examinat se referă doar la fostele bunuri germane din Austria, care nu sînt proprietatea Austriei, dar şi aceste foste bunuri germane vor trece în proprietatea Austriei după termenul prevăzut în tratat. Considerentele expuse de mine stau la baza propunerilor Uniunii Sovietice prezentate spre examinare actualei conferinţe.

Iată conţinutul acestor propuneri:

„Despre încheierea Tratatului de stat cu privire la restabilirea unei Austrii independente şi democratice"

Guvernele U.R.S.S., Franţei, Angliei şi S.U.A., recunosc că interesele întăririi păcii în Europa şi necesitatea asigurării drepturilor naţionale ale poporului austriac cer refacerea cît mai grabnică a Austriei libere şi independente şi că reglementarea problemei austriace trebuie să corespundă acordurilor existente între cele patru puteri.

In conformitate cu aceasta, guvernele celor patru puteri au căzut de acord:

1. Să însărcineze pe adjuncţii miniştrilor afacerilor externe să pregătească în termen de trei luni textul definitiv al „Tratatului de stat cu privire la restabilirea unei Austrii independente şi democratice", călăuzindu-se după următoarele:

a) să se termine elaborarea proiectului de Tratat de stat cu Austria, asupra căruia cele patru puteri au căzut în linii generale de acord în 1949, şi în conformitate cu care Austria este restabilită ca stat suveran, independent şi democrat, este eliberată de controlul celor patru puteri, iar mecanismul de control existent — Comisia aliată pentru Austria şi toate organele ei — sînt lichidate şi ocupaţia Austriei încetează;

b) să se includă în textul Tratatului de stat cu Austria următorul articol suplimentar:

„Austria se obligă să nu intre în nici o coaliţie sau alianţă militară, îndreptată împotriva oricărei puteri care a participat cu forţele sale armate la războiul împotriva Germaniei şi la eliberarea Austriei.

Austria se obligă de asemenea să nu admită crearea de baze militare străine pe teritoriul ei şi totodată să nu admită folosirea unor instructori şi specialişti militari străini în Austria".

Guvernele S.U.A., Angliei, Franţei şi U.R.S.S. îşi asumă la rîndul lor obligaţia de a respecta clauzele prezentului articol;

c) să se ia notă de comunicarea guvernului Uniunii Sovietice care a arătat că ţinînd seamă de dorinţele guvernului Austriei, se declară de acord ca Austria să achite prin livrări în mărfuri suma plăţilor cuvenite Uniunii Sovietice pentru fostele bunuri germane în conformitate cu articolul 35 din proiectul de Tratat de stat.

2. In vederea preîntîmpinării încercărilor de a se înfăptui un nou Anschluss, să se amîne, pînă la încheierea tratatului de pace cu Germania, retragerea trupelor celor patru puteri aflate pe teritoriul zonelor respective din Austria. Să se retragă din oraşul Viena toate trupele străine concomitent cu lichidarea Comisiei aliate.

Trupele celor patru puteri care rămîn temporar în Austria nu vor fi trupe de ocupaţie şi nu vor îndeplini funcţii de ocupaţie şi în acelaş timp nu se vor amesteca în treburile administraţiei austriace şi în viaţa social-politică a ţării.

Situaţia juridică a acestor trupe va fi determinată de un acord special care trebuie să fie pregătit de cele patru puteri cu participarea Austriei şi să intre în vigoare simultan cu intrarea în vigoare a Tratatului de stat cu Austria.

3. Să se însărcineze adjuncţii miniştrilor afacerilor externe să examineze problema Triestului, în legătură cu propunerea Guvernului Sovietic ca oraşul Triest şi teritoriul din jurul lui să nu fie folosite ca bază militară.

Delegaţia sovietică îşi exprimă dorinţa ca actuala conferinţă de la Berlin să-şi îndeplinească importanta sarcină de a rezolva problema Tratatului de stat cu Austria.

Soluţia propusă de Uniunea Sovietică în problema Tratatului cu Austria ar avea o însemnătate esenţială pentru micşorarea încordării în relaţiile internaţionale.

Şedinţa din 12 februarie

BERLIN 13 (Agerpres). — TASS transmite: La 12 februarie, în clădirea fostului Consiliu aliat de control a avut loc o şedinţă ordinară a miniştrilor afacerilor externe ai celor patru puteri. Şedinţa a fost prezidată de G. Bidault.

Miniştrii au trecut la discutarea celui de al treilea punct de pe ordinea de zi — cu privire la Tratatul de stat cu Austria.

Deschizînd şedinţa, Bidault a invitat în sala de şedinţe delegaţia guvernului austriac în frunte cu ministrul afacerilor externe al Austriei, L. Figl.

In cadrul şedinţei, L. Figl a dat citire unei declaraţii care începe cu cererea ca guvernul austriac să fie admis să participe la toate şedinţele miniştrilor afacerilor externe ai celor patru puteri, la care se va discuta problema Tratatului de stat cu Austria.

Declaraţia lui Figl conţine un apel adresat celor patru puteri de a se încheia Tratatul de stat cu Austria pentru ca în felul acesta să fie restabilită o Austrie liberă şi independentă. In declaraţie se spune în continuare că tratativele cu privire la Tratatul de stat cu Austria, care au început încă în 1946, nu au fost încă definitiv încheiate din motive care nu depind, chipurile, în nici o măsură de guvernul austriac.

Astfel, declaraţia lui Figl este o repetare a propagandei pe care cercurile guvernante ale puterilor occidentale şi ale Austriei, o fac de mult în scopul de a ascunde opiniei publice faptul că restabilirea unei Austrii libere şi independente este tărăgănată de mulţi ani exclusiv din vina S.U.A., Angliei şi Franţei, precum şi a cercurilor reacţionare austriace care acţionează în comun cu acestea. In partea din declaraţia lui Figl în care se vorbeşte despre cauzele întîrzierii încheierii Tratatului de stat cu Austria, se trece cu totul sub tăcere proiectul aşa zisului „tratat prescurtat", prezentat de cele trei puteri occidentale în martie 1952 şi sprijinit de guvernul austriac.

Acest proiect, pe care puterile occidentale l-au retras abia în noembrie 1953, excludea cu bună-ştiinţă posibilitatea unei înţelegeri între cele patru puteri în problema austriacă, deoarece el nu prevedea nici un fel de hotărîri menite să ducă la restabilirea unui stat austriac cu adevărat independent şi democrat, dădea cîmp liber restaurării regimului fascist în Austria şi nu cuprindea prevederi referitoare la interesele economice ale U.R.S.S. în Austria. In declaraţie s-a cerut revizuirea unor articole din proiectul de tratat asupra cărora s-a căzut deja de acord privind interesele economice ale U.R.S.S. în Austria, şi în special a articolului 35 care prevede că Austria trebuie să plătească Uniunii Sovietice compensaţii pentru bunurile germane transmise de Uniunea Sovietică Austriei, precum şi dreptul U.R.S.S. de a extrage petrol în Austria.

După ce Figl şi-a prezentat declaraţia, a luat cuvîntul Eden. El a sprijinit cererea guvernului austriac de a fi admis să participe la discutarea problemei Tratatului de stat cu Austria în cadrul conferinţei. Eden a declarat că toate cele patru puteri participante la actuala conferinţă sînt pentru înfăptuirea declaraţiei dela Moscova din 1943 cu privire la Austria.

Cele patru puteri, a spus Eden, au şi realizat o înţelegere importantă în ceea ce priveşte 47 de articole din proiectul de Tratat de stat cu Austria. Nu putem noi oare, a întrebat el, să realizăm un acord asupra celorlalte cinci articole? In acelaşi timp, Eden s-a pronunţat favorabil faţă de cererea cuprinsă în declaraţia lui Figl de a se revizui articolul 35 din proiectul de Tratat de stat cu Austria, asupra căruia cele patru puteri căzuseră mai înainte de acord.

Eden a propus ca cei patru miniştri ai afacerilor externe să termine elaborarea Tratatului de stat cu Austria la actuala conferinţă prin realizarea unui acord asupra punctelor rămase nerezolvate pînă acum din articolele 16, 27, 42, 48 şi 48 bis şi prin examinarea cererii delegaţiei austriace referitoare la articolul 35.

După aceea a luat cuvîntul V. M. Molotov care a făcut o declaraţie asupra problemei Tratatului cu Austria. După declaraţia lui V. M. Molotov, miniştrilor afacerilor externe ai Franţei, Angliei şi S.U.A., precum şi delegaţiei austriace li s-a remis textul propunerilor delegaţiei sovietice „Despre încheierea Tratatului de stat cu privire la restabilirea unei Austrii independente şi democratice".

După V. M. Molotov, a luat cuvîntul J. Dulles. Contrar faptelor îndeobşte cunoscute, el a pretins că Uniunea Sovietică este vinovată pentru faptul că nu a fost încheiat pînă acum Tratatul de stat cu Austria şi nu a fost înfăptuită declaraţia dela Moscova din 1943 cu privire la restabilirea Austriei ca stat liber şi independent. In acelaşi timp, Dulles s-a eschivat de la analizarea cauzelor care au dus la această situaţie. Dulles a spus că singurul obstacol în calea încheierii Tratatului de stat cu Austria este lipsa de înţelegere asupra unei părţi neînsemnate din articolele proiectului de tratat. El a trecut însă sub tăcere faptul că guvernele S.U.A., Angliei şi Franţei au fost acelea care s-au eschivat ani de a rîndul sub diferite pretexte de la discutarea acestor articole asupra cărora nu s-a căzut de acord, iar apoi au făcut în general cu neputinţă orice discutare a problemei Austriei, prezentînd faimosul lor „tratat prescurtat".

Dulles a declarat că el susţine propunerea prezentată de Eden.

Referindu-se la propunerile prezentate la 12 februarie de delegaţia sovietică, Dulles a declarat că îşi va spune părerea asupra lor ulterior.

A luat apoi cuvîntul G. Bidault, care a afirmat că delegaţia franceză intenţionează să contribuie la încheierea Tratatului de stat cu Austria. El s-a alăturat de asemenea propunerii lui Eden. Bidault a adăugat că intenţionează să se ocupe ulterior de propunerile prezentate de Molotov în problema discutată.

La sfîrşitul şedinţei, Bidault, care prezida, a spus că trebuie rezolvată chestiunea participării delegaţiei austriace la discutarea problemei Tratatului de stat cu Austria în cadrul conferinţei celor patru miniştri.

V. M. Molotov a propus să se dea delegaţiei austriace posibilitatea de a asista la toate şedinţele miniştrilor afacerilor externe, ori de cîte ori se va discuta problema Austriei.

Această propunere a lui V. M. Molotov a fost acceptată.

S-a hotărît ca discutarea problemei Austriei să continue în şedinţa din 13 februarie.

Şedinţa din 13 februarie

BERLIN 13 (Agerpres).

Cea de a 19-a şedinţă a conferinţei miniştrilor afacerilor externe al celor patru puteri a avut loc sîmbătă după amiază sub preşedinţia lui A. Eden. S-a continuat examinarea punctului 3 de pe ordinea de zi privitor la Tratatul de stat cu Austria. La şedinţă a participat şi delegaţia austriacă, condusă de ministrul afacerilor externe al Austriei L. Figl.

După o scurtă declaraţie a lui L. Figl, în care acesta a susţinut punctul de vedere expus în ajun, au luat cuvîntul Dulles, Bidault şi Eden. Ei au adoptat o atitudine declarativă în problema măsurilor destinate a evita un nou Anschluss şi au respins în fapt propunerea sovietică.

A urmat la cuvînt V. M. Molotov, care a declarat că după părerea sa, nici delegaţia austriacă, şi nici delegaţiile occidentale nu au avut timp suficient pentru a examina propunerile sovietice şi a adăugat că este gata să examineze contrapropunerile pe care aceste delegaţii le-ar prezenta.

Figl a cerut din nou cuvîntul şi şi-a exprimat speranţa că vor fi acceptate propunerile sovietice privind uşurarea sistemului de plată a obligaţiilor Austriei referitoare la fostele bunuri germane.

Molotov a făcut apoi o serie de propuneri concrete privind rezolvarea grabnică a problemei austriace.

Luînd cuvîntul, J. F. Dulles a propus să se ia în discuţie acele articole din Tratatul de stat asupra cărora nu s-a căzut încă de acord. Bidault a declarat că este de acord cu redactarea delegaţiei sovietice în ce priveşte punctele încă nerezolvate ale Tratatului de stat cu Austria. A. Eden a spus că nu are nimic de adăugat la declaraţiile sale făcute anterior.

V. M. Molotov a arătat însă că este necesar să fie discutate principiile generale ale problemei şi nu anumite aspecte particulare adăugind că delegaţiile occidentale nu iau în considerare propunerea sovietică potrivit căreia Austria nu trebuie să intre în coaliţii sau alianţe militare împotriva puterilor care au participat la războiul împotriva Germaniei hitleriste şi la eliberarea Austriei. El a amintit cu acest prilej că Uniunea Sovietică nu poate trece cu vederea peste faptul că dela redactarea Tratatului de stat, în ultimii ani s-au mai petrecut multe lucruri şi că în Europa au fost stabilite aproape 100 de baze militare americane în apropiere de teritoriul Uniunii Sovietice. El a subliniat că Uniunea Sovietică, în interesul securităţii U.R.S.S. şi al securităţii tuturor popoarelor, nu se poate dezinteresa de acest fapt.

La sfîrşitul şedinţei de sîmbătă s-a căzut de acord ca şedinţa următoare să aibe loc duminică după amiază.

Mesajul adresat de F. M. T. D. tineretului lumii cu prilejul zilei de 21 februarie

Tineri şi tinere din lumea întreagă,

21 februarie, Ziua Internaţională de luptă împotriva colonialismului şi de solidaritate cu tinerii din ţările coloniale, se apropie.

Indreptaţi gîndurile voastre către tinerii şi tinerele din Vietnam şi Malaia, cărora li se impune un război colonial. Duşmanii păcii tind încă să prelungească războiul din Vietnam. Valurile de cereri de încetare a războiului murdar din Vietnam şi pentru încetarea tuturor războaielor în curs, să nimicească acest complot!

Nu uitaţi masacrele din Kenya, Guiana Britanică şi Uganda, nici călcarea în picioare a suveranităţii naţionale! Protestaţi împotriva acestor atrocităţi, împreună cu toţi acei ce se pronunţă pentru dreptate, prosperitate, progres, civilizaţie şi libertate!

Intăriţi-vă şi mai mult vigilenţa împotriva acestor acţiuni, care ameninţă independenţa naţională a popoarelor. In vederea menţinerii tensiunii internaţionale, au fost construite baze militare pe teritorii străine şi au fost încheiate pacte militare agresive. Aceste acţiuni lovesc pe tineri în mod direct în drepturile lor economice, culturale şi civile şi ameninţă pacea lumii.

Nu uitaţi nici un moment că în diferite colţuri ale lumii milioane şi milioane de surori şi fraţi de-ai voştri duc o luptă dîrză şi curajoasă împotriva regimului colonialist feroce.

Lupta unită a tineretului împotriva colonialismului şi pentru apărarea independenţei naţionale constitue o mare contribuţie la mişcarea pentru soluţionarea litigiilor internaţionale, pentru pace.

Tineri prieteni ce luptaţi în mod eroic pentru eliberarea completă de sub jugul aservirii naţionale!

Reînoiţi jurămîntul solemn de luptă pentru libertate şi independenţă completă a patriei voastre şi întăriţi lupta voastră. Gîndiţi-vă mereu că inimile a milioane şi milioane de tineri cinstiţi din lumea întreagă sunt cu voi. Epoca în care colonialiştii pot să facă ce poftesc, s-a dus pentru totdeauna. Victoria vă aparţine.

F.M.T.D. n-a cruţat în trecut şi nu va cruţa nici în viitor nici un efort pentru susţinerea luptei juste a tineretului din lumea întreagă pentru pace, independenţă naţională şi împotriva colonialismului! Cu această ocazie, a zilei de 21 februarie, primiţi salutările frăţeşti ale F.M.T.D., care grupează în rîndurile sale 83 milioane de tineri din 92 ţări ale lumii.

Tineri prieteni din lumea întreagă:

Intindeţi mîinile voastre prieteneşti tinerilor fraţi şi surori din toate ţările coloniale şi asuprite! Intăriţi solidaritatea voastră cu ei prin acţiuni practice! Uniţi-vă pentru destinderea internaţională, pentru încetarea tuturor războaielor în curs şi a tuturor actelor de violenţă, pentru independenţa naţională a popoarelor!

Trăiască unitatea tineretului lumii în lupta pentru pace şi independenţă naţională, pentru un viitor fericit al tineretului!

Memorandumul tineretului vestgerman adresat Conferinţei dela Berlin

BERLIN 13 (Agerpres). —

După cum anunţă ziarul „Neues Deutschland", un reprezentant al Comitetului vest-german pentru apărarea drepturilor tineretului a remis Consiliului Naţional al Frontului Naţional al Germaniei democrate un memorandum în legătură cu situaţia mizeră a tineretului din Germania occidentală spre a fi prezentat conferinţei celor patru mari puteri de la Berlin.

In memorandum se vorbeşte despre situaţia mizeră a tineretului din Germania occidentală şi despre faptul că autorităţile nu acordă nici o atenţie nevoilor tineretului.

Memorandumul arată că potrivit datelor oficiale, în Germania occidentală cel puţin 500.000 tineri şi tinere nu au posibilitatea de a-şi însuşi o profesie. In Germania occidentală, 606.000 tineri muncitori în vîrstă de 20—25 ani sînt şomeri. Aproximativ 300.000 tineri nu au nici un fel de locuinţă şi sînt nevoiţi să doarmă pe stradă.

In anul 1954 vor fi nevoiţi să-şi caute de lucru alţi peste 900.000 tineri care vor termina şcoala.

In memorandum se vorbeşte în continuare despre crunta exploatare la care sînt supuşi tinerii muncitori în întreprinderile din Germania occidentală.

Numeroşi patroni calcă în picioare cele mai elementare drepturi ale tinerilor muncitori. Astfel, la fabrica de pielărie din Muhlheim (Ruhr) tinere în vîrstă de 15—20 ani sînt obligate să muncească cîte 12 ore pe zi. Pentru a executa la termen comanda autorităţilor americane de ocupaţie, tinerii muncitori al unei întreprinderi din Hagen au trebuit să muncească 17 ore pe zi.

Tineretul vest-german devine din ce în ce mai conştient că principala cauză a situaţiei dezastruoase în care se află constă în politica de remilitarizare şi pregătire a unui nou război dusă de guvernul Adenauer. De aceea, lupta tineretului împotriva acestei politici se intensifică tot mai mult. Ziarele anunţă zilnic noi acţiuni ale tineretului care cere restabilirea unităţii Germaniei şi încetarea campaniei de remilitarizare.

Tinerii din Düsseldorf au adresat un apel conferinţei celor patru mari puteri de la Berlin în care arată că se împotrivesc remilitarizării şi recrutării într-o nouă armată de mercenari vest-germană.

Un grup de tineri mineri din Herne au organizat o mare demonstraţie de protest împotriva remilitarizării. Printr-un megafon instalat în centrul oraşului, tinerii au scandat lozinci ca „Vrem cărţi, nu tunuri", „Nu vrem remilitarizare, ci restabilirea unităţii", etc.

Ziarul „Der Giebel", organul tinerilor muncitori din construcţii, a publicat un articol în care subliniă că tineretul vest-german este vital interesat în succesul conferinţei de la Berlin. „Unitatea ţării şi o politică de pace pot readuce tinerilor din Germania occidentală perspectivele unui viitor mai luminos", scrie ziarul.

Mitinguri ale tineretului împotriva remilitarizării au avut loc şi în oraşele Remscheid, Essen, Duisburg, Düsseldorf, etc.

Inmînarea de ordine ale U.R.S.S. unui numeros grup de oameni de ştiinţă sovietici

MOSCOVA, 13 (Agerpres). — La 12 februarie în sala Sverdlov din Kremlin, K. E. Voroşilov, preşedintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., a înmînat ordine ale U.R.S.S. unui grup numeros de academicieni, membri corespondenţi şi alţi colaboratori ştiinţifici ai Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S.

Ordinul Lenin — cea mai înaltă distincţie din Uniunea Sovietică — a fost înmînat pentru merite deosebite în domeniul ştiinţei academicianului A. M. Terpigorev, cu prilejul împlinirii a 80 de ani; academicianului K. I. Scriabin, cu prilejul împlinirii a 75 de ani, academicianului I. P. Bardin, cu prilejul împlinirii a 70 de ani, academicianului I. I. Cerniaev, cu prilejul împlinirii a 60 de ani, academicianului A. A. Lebedev, cu prilejul împlinirii a 60 de ani.

Pentru anii serviţi şi muncă ireproşabilă au fost distinşi cu ordinul Lenin academicienii: A. N. Nesmeianov, A. P. Alexandrov, G. F. Alexandrov, P. S. Alexandrov, A. I. Alihanov, N. N. Andreev, B. A. Arbuzov, I. P. Bardin, A. G. Betehin, N. N. Bogoliubov, A. A. Bocivar, K. M. Bîkov, E. S. Varga, B. A. Veedenski, A. P. Vinogradov, V. V. Vinogradov, I. M. Vinogradov, G. A. Gamburţev, I. P. Gherasimov, M. I. Dubinin, B. A. Kazanski, I. K. Kikoin, M. V. Kirpicev, A. N. Kolmogorov, V. N. Kondratiev, D. S. Korjinski, M. P. Kostenko, G. M. Krjijanovski, A. L. Kursanov, I. V. Kurciatov, M. A. Lavrentiev, G. S. Lansberg, M. A. Leontovici, T. D. Lisenko, M. B. Mitin, M. A. Miheev, A. I. Nekrasov, V. S. Nemcinov, S. P. Obnorski, A. I. Oparin, K. V. Ostroviţianov, A. V. Palladin, A. M. Pankratova, I. G. Petrovski, N. N. Semenov, D. V. Skobelţin, K. I. Scriabin, S. L. Sobolev, N. M. Strahov, S. G. Strumilin, V. N. Sukacev, I. E. Tamm, I. V. Tiurin, G. G. Urazov, S. A. Hristianovici, N. V. Ţiţin, N. S. Satski, A. C. Şubnicov, V. V. Şulikin, D. I. Scerbakov, V. A. Engelhardt, B. N. Iurlev; ordinul Steagul Roşu al Muncii a fost conferit academicienilor: L. A. Arţimovici, V. N. Belov, M. V. Keldiş, I. N. Nazarov, M. N. Tihomirov.

In numele celor decoraţi au rostit cuvinte de mulţumire academicianul A. N. Nesmeianov, preşedintele Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S., precum şi academicienii A. I. Oparin, A. V. Palladin, A. M. Pankratova şi alţii. A. V. Palladin, preşedintele Academiei de Ştiinţe a R.S.S. Ucrainiene, a spus că înaltele distincţii guvernamentale obligă pe oamenii de ştiinţă sovietici să întărească şi mai mult colaborarea între oamenii de ştiinţă din rîndurile tuturor popoarelor U.R.S.S., în frunte cu marele popor rus, să muncească şi mai mult pentru întărirea continuă a puterii statului nostru sovietic — bastionul păcii şi al prieteniei între popoare. K. E. Voroşilov a felicitat călduros pe fiecare dintre decoraţi şi în încheiere, le-a adresat o cuvîntare, în care a spus că felicită din toată inima pe oamenii de ştiinţă sovietici pentru înaltele distincţii şi că împărtăşeşte cu întregul popor sovietic sentimentul mîndriei pentru ştiinţa socialistă şi pentru glorioşii şi neobosiţii ei reprezentanţi.

K. E. Voroşilov a urat oamenilor de ştiinţă multă sănătate şi noi realizări ştiinţifice remarcabile şi şi-a exprimat convingerea că puternicul colectiv de oameni ai ştiinţei din Ţara Sovietică îşi va consacra şi de acum înainte cu cinste creaţia nobilă binelui poporului sovietic — marele constructor al societăţii comuniste.

In aceeaşi zi, academicianul V. A. Obrucev a fost distins cu două ordine Lenin; un ordin pentru merite deosebite în domeniul ştiinţei, cu prilejul împlinirii a 90 de ani şi un al doilea ordin pentru anii serviţi şi munca ireproşabilă.

Scurte ştiri

● In prezenţa unui numeros public, la Lyon s-a deschis expoziţia de artă populară romînească. Expoziţia este organizată de un comitet din care fac parte deputaţii Pierre Cot şi Jean Gagne, artişti, scriitori şi profesori din localitate.

● In urma tratativelor comerciale sovieto-bulgare care s-au desfăşurat cu succes, la 11 februarie a fost semnat la Sofia protocolul cu privire la livrările reciproce de mărfuri între Uniunea Sovietică şi Republica Populară Bulgaria pe anul 1954.

● La 12 februarie, însărcinatul cu afaceri al legaţiei egiptene la Moscova, M. A. S. Hediaia a oferit o recepţie cu prilejul vizitei la Moscova a delegaţiei economice egiptene, condusă de Hassan Raghib ministru adjunct al războiului din Egipt.

● La 12 februarie a.c. a avut loc o şedinţă a Consiliului aliat pentru Austria. Consiliul aliat a examinat şi aprobat hotărîrile Comitetului Executiv în conformitate cu care guvernul austriac este autorizat să publice o serie de decrete.

● Guvernele R. P. Albania şi R. P. Ungare, călăuzite de dorinţa de a dezvolta şi mai mult relaţiile de prietenie existente între cele două ţări, la propunerea guvernului R. P. Ungare, au hotărît de comun acord să ridice la rangul de ambasade legaţia R. P. Albania la Budapesta şi legaţia R. P. Ungare la Tirana şi să facă schimb de ambasadori.

● Potrivit unor relatări din Seul, ministrul sudcoreean al afacerilor externe a confirmat în mod oficial că Li Sin Man a propus să se trimită în Indochina o divizie sudcoreeană.

● La 12 februarie, R. Sohlman, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Suediei în U.R.S.S., a oferit o recepţie cu prilejul vizitei la Moscova a lui G. Myrdal, secretar executiv al Comisiei economice a Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Europa.

● La 11 februarie a avut loc la Stockholm o festivitate în cadrul căreia au fost oferite Bibliotecii regale din Suedia aproximativ 500 de cărţi sovietice de literatură beletristică, ştiinţifico-politică, cărţi de istorie, cultură şi artă, ca dar din partea Ministerului Culturii al U.R.S.S.

REDACŢIA: Bucureşti, Piaţa Scînteii. Tel. Nr. 7.61.00. ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Str. Academiei 17, Tel. 5.79.60. DIFUZAREA: Tel. 5.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piaţa Scînteii.